

Giới thiệu Nếu Anh Đừng Yêu Em

Nếu Anh Đừng Yêu Em có lẽ là tác phẩm ngôn tình sắc hay nhất của Lâm Mĩ Thi. Truyện với giọng văn đầy ngọt ngào, xót xa và dịu dàng.

Nếu anh đừng yêu em thì có lẽ em sẽ không phải đau khổ như vậy. Nếu anh đừng yêu em thì có lẽ em của bây giờ sẽ sống hạnh phúc và vui vẻ hơn rất nhiều.

Nếu anh đừng yêu em thì có lẽ anh sẽ chẳng có được niềm hy vọng, mơ ước hậu vị vào tương lai nhiều đến như thế.

Nếu anh đừng yêu em, nếu anh đừng yêu em...

Nhưng “nếu” vẫn chỉ là “nếu”, không thể ngăn cản được chuyện gì xảy ra cả. Trước đây anh yêu em, bây giờ anh yêu em, mãi mãi sau này anh vẫn sẽ yêu em và anh không bao giờ hối hận về quyết định của mình cả. Bởi vì anh yêu em...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tôi kéo hành lý ra khỏi sân bay, bắt một chiếc taxi rồi trở về nhà.

Đã 3 năm tôi rời thành phố C rồi, giờ quay về thấy khác trước nhiều quá. Mà đi Nhật có 3 năm thôi mà ngay cả đường xá tôi cũng gần quên hết rồi.

Tôi sang Nhật Bản học, một người bạn đồng hương hỏi tôi tại sao lại đến đây học? Ban đầu tôi chẳng biết nói như thế nào, cuối cùng cũng bịa ra được một lý do: Vì tôi yêu thích nước Nhật từ lâu lắm rồi.

Bây giờ nghĩ lại, tôi cảm thấy buồn cười. Tôi sang Nhật du học đâu phải vì lý do đấy, mà lý do chính là vì tôi bị người bạn trai đầu tiên “đá”. Khi ấy tôi đau khổ đến mức bị trầm cảm, cũng may bên cạnh còn có mẹ tôi, nếu không tôi đã chẳng biết tôi thành cái dạng gì rồi.

Khi đã bình tĩnh lại và cố gắng quên mọi thứ, mẹ nói muốn tôi sang Nhật du học. Mẹ bảo tôi bây giờ tình hình kinh tế khó khăn, thất nghiệp nhiều, mấy chỗ tuyển dụng thì toàn ưu tiên bằng nước ngoài. Tôi nghĩ mẹ nói cũng đúng, đi du học là cách duy nhất giúp tôi có con đường sự nghiệp rộng mở hơn. Thế là mấy tháng sau khi tốt nghiệp đại học, tôi cầm đầu cầm cổ vào học tiếng Nhật.

Những ngày đầu tiên sang Nhật là lúc mà tôi cảm thấy khó khăn nhất. Tôi dù nói tiếng Nhật khá ổn nhưng nói chuyện với người bản địa thì tôi lại chẳng nghe rõ được mấy câu. Cũng may bên cạnh có mấy người bạn đồng hương, nếu không tôi chẳng biết mình có thể sống ở nơi đây khách quê người này không nữa. Sang Nhật rồi, tôi gần như phải luyện nói tiếng Nhật lại từ đầu.

Gia đình tôi chẳng giàu có gì, từ nhỏ bố tôi đã mất, hai mẹ con tôi nương tựa nhau mà sống. Mẹ không ngần ngại làm việc vất vả để kiếm tiền cho tôi đi du học, khiến tôi nhiều lúc cảm thấy tôi vô dụng quá. Sau này tôi cố gắng kiếm việc làm thêm ở một quán cà phê, còn đi làm gia sư nữa. Tiền lương ổn định, tôi bảo mẹ không cần hàng tháng gửi tiền cho tôi.

Những ngày tháng học hành vất vả ở Nhật cũng đã kết thúc, bây giờ tôi đã trở về thành phố C với tấm bằng loại Tốt kia. Tôi tin là tôi sẽ không gặp phải khó khăn khi đi xin việc.

.....

Tôi bảo tài xế taxi dừng cách nhà tôi hàng chục mét chỉ vì muốn dành cho mẹ tôi một sự bất ngờ.

Tôi bước đến trước cổng thì nhìn thấy mẹ đang đứng quay lưng lại với tôi, trên tay đang cầm chiếc bình đựng tưới nước cho hoa. Chỉ cần nhìn từ sau lưng là tôi có thể nhận ra được mẹ, nhận ra bà đã già hơn 3 năm trước rồi.

- Mẹ...

Giọng tôi nghẹn ngào vang lên, lúc này mẹ tôi với quay lưng lại. Nhìn thấy tôi, bà xúc động đến rơi nước mắt, vội đặt chiếc bình xuống đất rồi chạy đến ôm tôi. Tôi cảm nhận được những giọt nước mắt của mẹ rơi trên vai tôi.

- Hiểu Linh của mẹ, cuối cùng con cũng đã trở về rồi.

Tôi cố gắng nén khóc nhưng cuối cùng vẫn không làm được. Những giọt nước mắt cứ thế mà rơi xuống.

Khi bình tĩnh lại, mẹ bắt đầu hỏi chuyện tôi, hỏi rất nhiều như để bù đắp cho 3 năm qua mẹ con chúng tôi không thể ở bên nhau. Sau đó bà lại vội vàng vào bếp nấu bữa trưa. Bữa trưa này tuy giản dị nhưng đã 3 năm rồi tôi chưa từng được ăn lần nào cả. Còn mẹ thì không ăn nhiều, chủ yếu là ngồi gắp cho tôi và nhìn tôi ăn mà thôi.

- Con gái, sao con bảo là tuần sau mới về mà? Về sớm như thế này, vội quá nên mẹ chẳng chuẩn bị cho con một bữa cơm ngon được.

- Con chỉ muốn về sớm tạo bất ngờ cho mẹ thôi. Với lại con không cần những món ngon gì cả, mẹ cứ nấu cho con như ngày xưa là được rồi.

- Ừ, ừ.

Nói cho cùng, được về nhà và ở bên cạnh mẹ vẫn là tốt nhất.

Nhưng có một điều không thể phủ nhận, thành phố C đã khiến cho tôi từng rất đau lòng, đau lòng muốn chết luôn ấy. Thời gian đầu lúc tôi đến Nhật Bản, tôi cứ nghĩ là mình sẽ chẳng muốn trở lại thành phố C nữa. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì tôi vẫn nên đối mặt với mọi chuyện, cứ mãi trốn tránh như thế cũng chẳng thể giải quyết được gì cả.

.....

Chiều hôm ấy, tôi lại đi lang thang ở thành phố C cho nhớ đường. Không hiểu tôi đi đường kiểu gì nữa, cuối cùng lại dừng chân trước một cửa hàng pizza.

Tôi còn nhớ cửa hàng pizza này được mở ra 5 năm trước. Vì là một đứa thích ăn pizza nên hôm khai trương tôi đã chạy đến đây thử xem pizza ở quán này ngon đến mức nào. Và kết quả tôi đã gặp được anh, người đàn ông khiến cuộc đời tôi bỗng chốc thay đổi.

Nhưng tại sao tôi lại nhớ đến con người này? Không phải vì anh mà 3 năm trước tôi phải đau khổ chạy đến nơi đất khách quê người hay sao?

Tôi tự cười mình, dù anh đã khiến tôi đau khổ nhưng trong trái tim tôi vẫn còn có hình bóng của anh. Dù 3 năm trước hay là 3 năm sau thì tôi vẫn yêu anh, nhưng cũng hận anh. Tôi chưa bao giờ quên đi anh, chỉ là ở Nhật Bản quá bận rộn khiến tôi chẳng thể nào nghĩ đến anh mà thôi.

Lúc vừa bước vào bên trong thì tôi giật mình khi nhìn thấy một bóng hình quen thuộc. Đó chính là anh, Lý Gia Vỹ, người đã bỏ rơi tôi 3 năm trước. Thật không ngờ còn có thể gặp anh ở đây.

- Hiểu Linh...

Giọng anh sao mà trầm ấm đến thế, khiến cho trái tim tôi lúc này nhói đau. Tôi nắm chặt lấy hai bàn tay, chẳng nói được gì rồi vội vàng chạy mất. Lý Gia Vỹ chỉ đứng nhưu mà nhìn tôi, cũng không đuổi theo.

Tôi thất thần đi đến chỗ công viên lúc nào không hay, sau khi ngồi xuống ghế đá thì nước mắt bắt đầu rơi xuống. Tôi không nghĩ là tôi lại xúc động như thế khi gặp lại anh.

Những ký ức ủa về...

Tôi nhớ khi ấy tôi đang học đại học năm thứ 2. Ở gần trường đại học C mà tôi theo học lúc ấy có một cửa hàng pizza sắp khai trương. Ngày hôm ấy, tôi đã vội vàng đến cửa hàng pizza mới mở ấy để có thể được ăn một trong những chiếc bánh đầu tiên.

Trong cửa hàng chật cứng người ấy, tôi thấy có một bàn ở góc khuất chỉ có một người ngồi ở đó. Và người đàn ông ngồi đó chính là Lý Gia Vỹ. Tôi vẫn còn nhớ hình ảnh của anh lúc đấy, trầm mặc, ánh mắt hướng ra ngoài không biết đang nhìn cái gì nữa. Mọi người trong nhà hàng đều vui vẻ, chỉ riêng anh là giữ nguyên một gương mặt nặng nề.

Ấn tượng đầu tiên khi tôi nhìn thấy Lý Gia Vỹ, đó là anh không phải là người đàn ông quá mức đẹp trai như miêu tả trong truyện nhưng không hiểu làm sao anh có sức hút đặc biệt lớn. Ngay từ lần đầu tiên gặp anh, tôi đã bị anh thu hút mất rồi.

- Có thể cho tôi ngồi đây được không? Những bàn khác đều chật kín cả rồi.

Lúc ấy, Lý Gia Vỹ mới quay sang nhìn tôi. Anh chỉ nói đơn giản:

- Cứ tự nhiên.

Giọng của anh không lớn cũng không nhỏ nhưng tôi vẫn nghe thấy rõ ràng. Tôi nhanh chóng ngồi xuống ghế đối diện anh rồi gọi một chiếc pizza.

Tôi vừa ăn vừa nhìn anh. Tôi biết là anh có thể nhận thấy ánh mắt soi mói của tôi nhưng lại không hề quan tâm.

Để cho không khí đỡ ngột ngạt, tôi đã hỏi Lý Gia Vỹ khá nhiều câu, ví dụ như:

- Pizza ở cửa hàng này ngon như vậy, tại sao anh không ăn miếng nào thế? Để như vậy phí lắm. Lát nữa mang về à?

-....

Anh đáp lại tôi bằng sự im lặng.

- Tâm trạng anh không tốt à? Từ này tới giờ không thấy anh nói gì cả, gương mặt anh cứ u buồn kiểu gì ấy.

- Không có gì.

Cuối cùng anh cũng trả lời tôi, nhưng câu trả lời lại nhạt nhẽo đến như vậy. Khi ấy tôi cảm thấy anh là một người khó gần. Nhưng sau khi biết anh thì tôi mới hiểu rõ lý do vì sao mà ngày đầu tiên chúng tôi gặp nhau anh lại tỏ ra lạnh lùng và chẳng hề quan tâm xung quanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Đứng Yếu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tôi rút cuộc lại im lặng một hồi lâu. Cuối cùng cái miệng tôi không chịu được nữa lại lên tiếng:

- Chúng ta làm quen nhé. Tôi tên là Triệu Hiểu Linh, còn anh?

Lúc này thì anh mới thật sự nhìn thẳng vào tôi, giọng nói đầy sự xa cách:

- Tôi nghĩ, chúng ta có lẽ cũng chỉ là những người chạm mặt nhau một lần thôi. Tôi với cô cũng không quen biết gì, chuyện hỏi tên tôi nghĩ là không quan trọng đâu. Thật xin lỗi, hôm nay tâm trạng tôi không tốt nên nếu có gì thất lễ thì cô cũng đừng trách. Tôi đi trước.

- Ấy...

Lý Gia Vỹ khi ấy đứng lên đi thanh toán tiền rồi rời đi luôn. Anh nói cũng phải, chúng tôi chẳng thân quen gì cả. May mắn gặp được nhau ngày hôm nay nhưng ngày mai thì chắc gì.

Đến lúc tôi đi thanh toán tiền thì mới biết được hóa ra Lý Gia Vỹ đã thay tôi trả tiền pizza rồi.

.....

Hai ngày đầu tôi còn nhớ đến và băn khoăn về Lý Gia Vỹ. Nhưng những ngày sau đó thì tôi cũng dần quên anh luôn, coi như anh chỉ như những người bình thường gặp ngoài đường hàng ngày mà thôi. Nếu như có may mắn gặp lại anh một lần nữa thì tôi sẽ trả anh tiền pizza.

Và rồi, tôi cuối cùng cũng gặp lại được anh sau đó 1 tháng. Thật không ngờ hơn nữa, anh học cùng trường với tôi bao lâu nay mà tôi còn chẳng biết nữa. Ôi, cái duyên gì thế này không biết.

Gặp lại Lý Gia Vỹ lần nữa thật sự không giống như lần đầu tiên tôi gặp anh. Trông anh bây giờ cười nói vui vẻ thân thiện hòa đồng. Lần này và lần trước cứ như tôi gặp phải hai người khác nhau vậy.

- Lại gặp anh nữa rồi.

- Phải.

Tôi mò mẫm trong túi quần lấy ra được mấy đồng tiền lẻ, cũng may là vừa đủ rồi đưa ngay cho anh:

- Lần trước tôi còn nợ anh tiền pizza, lúc ấy vì chúng ta không quen nhau nên tôi chẳng biết cách liên hệ trả tiền cho anh. Bây giờ thì may quá rồi, tôi đã gặp được anh và trả tiền cho anh.

Anh mỉm cười nhìn tôi, hỏi:

- Cô nhất thiết muốn trả tiền cho tôi?

- Phải, anh mà không nhận thì tôi cứ cảm thấy khó chịu.

- Được rồi, tôi nhận.

Anh nhận tiền của tôi rồi nói:

- Chúng ta làm quen lại nhé. Tôi là Lý Gia Vỹ, đang học năm cuối ngành Ngôn ngữ học. Còn cô?

- Tôi là Triệu Hiểu Linh, năm thứ 2 ngành Quản trị kinh doanh.

Chúng tôi quen nhau từ đây, thật sự làm quen một cách rất đơn giản.

Và sau đây chúng tôi thường xuyên chạm mặt nhau, không biết từ lúc nào đã trở nên vô cùng thân thiết. Sánh bước cùng anh ở trong trường, bị các bạn nói là có gian tình nhưng chẳng hiểu sao tôi lại thích như vậy.

Sau nửa năm quen nhau, anh ngờ lời muốn cùng tôi hẹn hò. Tôi còn nhớ khi ấy anh lắp bắp nói: “Em có thể hẹn hò với anh không?”

- Anh tỏ tình chỉ đơn giản như vậy sao?

- Anh biết cái cách anh tỏ tình chẳng giống mấy quyển truyện ngôn tình mà em hay đọc cũng như mấy bộ phim tình cảm gì đó trên TV. Anh chỉ muốn nói với em một câu đơn giản thôi, đó là anh yêu em.

Vâng, cái lời tỏ tình đơn giản đến mức ấy cũng đủ để khiến cho tôi cảm động. Chẳng cần anh phải nói thêm câu gì nữa, tôi lập tức đồng ý.

Những ngày hẹn hò cùng với Lý Gia Vỹ là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời của tôi.

Hai năm trôi qua, tôi vẫn hạnh phúc như ngày đầu. Sắp tốt nghiệp đại học rồi, có nghĩa là tôi có thể kết hôn với Lý Gia Vỹ. Hai năm trước anh tốt nghiệp đại học đã được trường giữ lại làm giảng viên, đến bây giờ được trường hết sức ưu ái. Tôi nghĩ, tôi cũng nên mau chóng tìm cho mình một công việc, ổn định cuộc sống và tính đến chuyện kết hôn. Cứ nghĩ đến chuyện làm đám cưới cùng anh là tôi lại sượng phát điên. Nhưng có một sự thật, đó là Lý Gia Vỹ trong 2 năm qua chưa từng nhắc đến với tôi chuyện hôn nhân. Tôi khi ấy có nghĩ, chắc anh cho rằng tôi chưa tốt nghiệp đại học nên chưa muốn nói, sợ vì chuyện này sẽ ảnh hưởng đến việc học tập của tôi.

Một hôm tôi trở về nhà thì gặp mẹ. Mẹ nói với tôi chuyện muốn đưa tôi sang Nhật Bản du học. Bà bảo với tôi rằng, hiện nay kinh tế khó khăn, sinh viên tốt nghiệp đại học thất nghiệp nhiều. Trong cái thời đại coi trọng bằng ở nước ngoài như Mỹ, Nhật rồi Châu Âu.

Lúc ấy tôi mới khai nhận với mẹ tôi và Lý Gia Vỹ đang hẹn hò, tôi muốn sau khi tốt nghiệp sẽ đi xin việc, ổn định rồi sẽ cùng anh làm đám cưới. Mẹ tôi nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc. Nhưng rồi mẹ cũng bảo với tôi hãy đưa Lý Gia Vỹ về cho bà xem mặt. Tôi cực kỳ hứng khởi, cứ nghĩ rằng mẹ không bắt tôi đi du học nữa. Lý Gia Vỹ có thể nói là ưu tú, tôi không tin là mẹ tôi lại phản đối chuyện của tôi và anh.

Hai ngày sau, tôi đưa Lý Gia Vỹ về nhà ra mắt mẹ tôi.

Cả buổi tôi thấy mẹ và anh nói chuyện với nhau rất vui vẻ, nhưng mẹ lại không đề cập đến chuyện kết hôn rồi đám cưới.

Nhưng không sao, tình hình này trông rất ổn, tôi nghĩ là mẹ rất vừa mắt với Lý Gia Vỹ.

.....

Nhưng 2 ngày sau đó, tôi đã phải trải qua biến cố lớn nhất trong cuộc đời tôi, đó là chia tay với Lý Gia Vỹ.

Hôm ấy tôi rất hào hứng muốn cùng Lý Gia Vỹ đi ăn pizza, nhưng nào ngờ anh không muốn, hẹn tôi ra ngoài công viên nói chuyện.

Tôi nhìn Lý Gia Vỹ, lần đầu tiên tôi nhìn thấy vẻ nghiêm túc này của anh. Có chuyện gì sao?

- Chúng ta chia tay đi.

- Cái gì?

- Anh nghĩ chúng ta nên chia tay thì hơn.

Tôi bật cười, cứ nghĩ là mình nghe nhầm. Nhưng anh nói đến 2 lần, thì nhầm cái gì?

- Chúng ta bên nhau 2 năm, hiểu quá rõ về nhau, chính vì thế nên anh cảm thấy tình cảm của chúng ta đã dần nhạt nhòa đi rồi.

- Chỉ thế thôi?

- Ừ.

Một lý do vô cùng đơn giản khiến tôi chẳng thể nào tin được. Những ngày sau tôi bám theo Lý Gia Vỹ, quyết bắt anh phải cho tôi lý do thật sự mà anh muốn cùng tôi chia tay. Nhưng anh vẫn chọn im lặng.

Sau mấy ngày ấy, tôi mệt mỏi quá đỗi, cũng chẳng muốn tìm đến anh nữa. Tôi đau lòng, đau đến mức trầm cảm luôn, lúc nào cũng ngồi ngơ ngác chẳng còn muốn đề ý đến điều gì nữa.

Tôi khi ấy chẳng ra cái gì nữa, vì một người đàn ông bỏ rơi mình mà tự hành hạ bản thân. Bây giờ nghĩ lại cảm thấy không đáng.

Nhưng chính vì chuyện ấy đã khiến tôi có thêm động lực bắt đầu lại từ đầu. Tôi chấp nhận yêu cầu của mẹ, đi sang Nhật Bản du học. Tôi vui đầu vào học rồi đi làm thêm những 3 năm liền, những tưởng là chuyện xưa đã hoàn toàn tan theo mây khói. Nhưng thật không ngờ khi gặp lại Lý Gia Vỹ, nỗi đau

lại dâng lên khiến tôi không thể chịu đựng được nữa.

Bây giờ, tôi đang cố tự nhủ như bản thân cần phải mạnh mẽ hơn nữa. Với tôi thì Triệu Hiểu Linh của 3 năm trước đã chết sau khi chia tay với Lý Gia Vỹ rồi. Hồi sinh lại một lần nữa, tôi quyết không để bản thân mắc sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Một tuần sau khi trở về nước, tôi bắt đầu đi xin việc. Với bằng loại Tốt lấy được ở bên Nhật Bản, tôi nhanh chóng được nhận vào làm tại một khách sạn 5 sao Tân Á của thành phố C. Tôi được xếp ngay vào vị trí quản lý khiến cho nhân viên làm lâu năm ở đây cũng phải ghen tị.

Ở nơi làm việc này, tôi quen được khá nhiều người, trong đó có cả Tôn Thành – Phó giám đốc khách sạn. Nhưng, lần đầu tiên tôi và Tôn Thành gặp mặt, nghĩ lại thì quả thực là xấu hổ.

Hôm ấy là ngày thứ 2 tôi đi làm, nhưng vì Phó giám đốc Tôn Thành vẫn bận đi công tác nên tôi chưa được “diện kiến” anh.

Như thường lệ, tôi lại bắt đầu đi kiểm tra các tầng xem có xảy ra chuyện gì không. Gần đây ở một khách sạn có một tên trộm giả mạo làm khách đến để trộm gây xôn xao. Khách sạn Tân Á cũng trở nên cẩn thận hơn trong việc kiểm tra.

Tôi lên tầng 32 thì thấy một người đàn ông đang ngó nghiêng khắp hành lang, bộ dạng rất đáng ngờ, tôi liền nghĩ ngay đến hán chính là tên trộm.

- Này anh kia!

Người đàn ông đẩy ngẩng đầu lên nhìn tôi một cách khó hiểu.

- Bộ dạng anh thấp thò thè thế kia, là đi ăn trộm đúng không?

- Vị tiểu thư này, ai nói cho cô tôi là trộm?

- Thế hành động kia của anh là gì vậy?

Rồi người đàn ông ấy bước đến gần chỗ tôi, tôi trở nên cảnh giác hơn bao giờ hết. Bỗng nhiên anh ta nói:

- Cô tên Triệu Hiểu Linh à? Quản lý khách sạn?

- Thì làm sao? Mà không được, tôi phải báo với bảo vệ.

- Cô làm cái quái gì thế, cô có biết tôi là ai không thế?

Tôi và người đàn ông kia giằng co, nhưng cuối cùng tôi vẫn thành công gọi được điện thoại cho bảo vệ.

Rất nhanh, bảo vệ đi lên.

Và không lâu sau, tôi và cả người đàn ông đó được triệu lên phòng Giám đốc.

.....

Phòng giám đốc.

Đứng trước mặt Giám đốc, tôi chỉ có thể mím môi mà cúi đầu xuống, thật sự là xấu hổ chết đi được.

Tôi đâu có biết người đàn ông kia chính là Tôn Thành – Phó giám đốc của khách sạn đâu chứ? Tôn Thành muốn đi tìm USB bị rơi thì báo với nhân viên, ai bảo tự mình anh đi tìm, thấp thò thè như một tên trộm ấy. Tôi vì đang tuân theo chỉ thị cẩn thận trộm xâm nhập nên mới như thế.

- Quản lý Triệu, tôi biết là cô có biểu hiện rất tốt trong những ngày đi làm đầu tiên, nhưng sao cô có thể nhầm lẫn Phó giám đốc Tôn đây thành kẻ trộm được chứ hả? Thật đúng là...

Giám đốc nói với tôi, tuy nhiên những lời này đều không phải là quát mắng, chỉ nhẹ nhàng nói mà thôi.

- Xin lỗi Giám đốc và Phó giám đốc, là tôi không biết. Nhưng tôi mới đến làm ở khách sạn chưa lâu, lại chưa được gặp mặt Phó giám đốc Tôn đây nên thật sự không nhận ra anh ấy.

- Phó giám đốc Tôn, cậu cảm thấy thế nào?

Tôn Thành quay sang nhìn tôi, nở một nụ cười dễ nhìn, nói rằng:

- Thật ra tôi thấy nên thưởng cho quản lý Triệu đây mới phải.

- Dạ?

Nghe những lời của Tôn Thành, tôi cũng ngạc nhiên vô cùng. Nhìn bộ dạng kia của anh, là đang nói đùa sao?

- Quản lý Triệu cảnh giác cao độ, khi đối diện với nguy hiểm nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh tìm cách báo người đi “bắt trộm”. Nếu là người khác thì e rằng đã sợ chạy mất rồi.

Tôn Thành nói như thế, tôi cảm thấy có nửa nghiêm túc, có nửa nói đùa. Thế là cuối cùng đã thưởng cho tôi nửa tháng tiền lương vì đã “nghiêm túc trong việc bảo vệ danh tiếng của khách sạn”.

Và cũng từ đây, tôi bắt đầu quen với Tôn Thành.

.....

Tôi đi làm đã được nửa tháng, công việc thật sự cũng dễ dàng và rất thoải mái. Chỉ là dạo này Tôn Thành hay “bám” lấy tôi khiến mọi người trong khách sạn đều nhìn chúng tôi đầy vẻ soi mói.

Tôn Thành nói tôi và anh ấy nói chuyện rất hợp nhau vì thế nên muốn tìm tôi nói chuyện phiếm. Tôi hỏi Tôn Thành, anh rõ ràng là một Phó giám đốc, vốn dĩ phải bận rộn hơn nhiều, sao có thời gian đi lang thang khắp khách sạn cùng tôi như thế? Anh thân nhiên nói với tôi, công việc ở khách sạn dạo này rất nhẹ nhàng nên mới có thời gian.

Thế là Tôn Thành lại cùng tôi đi kiểm tra các tầng xem có vấn đề gì không.

Nhưng khi chúng tôi vừa xuống đến đại sảnh thì bất chợt có một đoàn hơn 10 người gì đấy bước đến.

Tôi cũng loáng thoáng nhận ra, đều là những giảng viên của trường đại học C – nơi tôi đã từng học 3 năm trước.

Và còn có cả Lý Gia Vỹ!

- Ô, đây không phải là Triệu Hiểu Linh ư? Lâu rồi không được gặp em

- Cô Tiêu, chào cô ạ.

Rồi tôi bỗng quay sang nhìn Tôn Thành, anh thấy tôi gặp người quen nên cũng không ở đấy nữa.

- Bạn gái của thầy Lý đây mà? Em làm việc ở khách sạn này à? Cùng lúc bọn tôi đến đây để ăn liên hoan.

- Kia Gia Vỹ, sao đứng ở đây? Cậu chắc cũng muốn mời Hiểu Linh tham gia tiệc đúng không?

Tôi nhìn thấy bộ dạng lúng túng của Lý Gia Vỹ, hóa ra chuyện cô và anh chia tay chẳng có ai biết.

Tôi còn nhớ khi tôi và Lý Gia Vỹ còn hẹn hò thì anh đã tốt nghiệp và được mời làm giảng viên cho trường rồi. Anh ấy lên làm giảng viên còn tôi thì vẫn còn là một nữ sinh. Chuyện tình này của chúng tôi khiến cả trường chú ý đến. Nhưng thật không nghĩ đến nay đã 3 năm mà Lý Gia Vỹ vẫn chưa công khai chuyện tôi và anh đã chia tay từ lâu.

- Hiểu Linh, có tiện cùng chúng tôi tham gia tiệc không?

- Em xin lỗi thầy Trương, hiện giờ em đang trong thời gian làm việc nên không thể đến được, sẽ bị phạt đấy ạ.

- Thế thì chúng tôi cũng không ép buộc em nữa, tiếc quá. Mà này Hiểu Linh, chắc thầy Lý cũng nói với em rồi, tuần sau là kỷ niệm 50 năm thành lập trường, lúc ấy hai người nhớ phải đến đấy.

- Vâng.

Tôi lại hơi liếc nhìn Lý Gia Vỹ, đúng lúc anh cũng đang nhìn tôi. Trong lòng nổi lên lo lắng, tôi vội quay đi chỗ khác.

- Vậy không phiền em làm việc nữa, mong là tuần sau sẽ được gặp lại em. Nhớ cùng đi với thầy Lý đấy.

- Cặp đôi đẹp này khi nào đám cưới thì nhớ gửi thiệp đấy, chúng tôi chắc chắn sẽ đến đầy đủ không thiếu ai.

- Phải đấy.

Tôi chỉ mỉm cười không nói gì. Sau đó thì cũng chào tạm biệt mấy thầy cô.

Tôi vẫn nhìn theo bọn họ, và Lý Gia Vỹ cũng quay lại nhìn tôi. Ánh mắt anh lúc này là có ý gì đây, tôi không hiểu.

Vừa rồi, Lý Gia Vỹ không nói bất cứ điều gì, tôi cảm thấy anh dường như chỉ nhìn tôi. Sau 3 năm, phải chăng tình cảm đã nguội lạnh nên tôi không còn hiểu gì về Lý Gia Vỹ nữa?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Kỷ niệm 50 năm thành lập trường đại học C. Tôi đã nhận được giấy mời và quyết định đi đến đó.

Tôi tự nhủ với bản thân, đến thì sao, gặp lại Lý Gia Vỹ thì sao, mặc kệ hết đi. Dù gì bây giờ tôi và anh ấy cũng chẳng còn ở bên nhau nữa, còn gì phải ngại ngùng khi chạm mặt nữa chứ?

.....

Tôi bước vào trường, hôm nay thật là nhộn nhịp.

Vì vốn xưa nay không thích mặc váy nên tôi chọn một bộ jumpsuit màu trắng, kết hợp với một đôi giày cao gót cao 5cm. Tôi còn nhớ ngày đầu tiên tôi và Lý Gia Vỹ chính thức đi hẹn hò ấy, mấy đứa bạn tôi đã bảo tôi nên diện váy và giày cao gót thì mới cân xứng. Sau đó bọn họ kiếm cho tôi một bộ váy trắng rất chi là thanh khiết, thêm một đôi giày cao gót cao 10cm nữa. Kết quả là tôi đi xiêu vẹo, đến trước mặt Lý Gia Vỹ thì ngã trật chân. Cũng may hôm ấy ngã nằm đè lên người anh, nếu không thì trên người tôi đã đầy vết thương rồi. Nhưng cũng vì đỡ cho tôi nên lưng của Lý Gia Vỹ bị trầy da. Thế là từ đó tôi rất hiếm khi mặc váy, cũng chẳng đi giày cao gót nữa. Nhưng sau khi đi làm, tôi bắt đầu tập đi trên những đôi giày cao gót 5 – 7cm. Một thời gian đi cũng quen nên giờ không còn đi xiêu vẹo nữa rồi.

Tôi học ở trường đại học C này, kỷ niệm đáng nhớ nhất chính là những kỷ niệm có sự góp mặt của Lý Gia Vỹ. Khi đến trường, những kỷ niệm cũ lại ùa về, trong đầu tôi lúc này lại loáng thoáng hình ảnh của anh.

- Ôi, không phải Triệu Hiểu Linh đây sao? Càng lớn càng đẹp ra đó, phong cách thời trang đẹp hơn trước rồi đấy. Mà này, sao không đi cùng giảng viên Lý đẹp trai vậy?

Tôi nhận ra đó chính là Tiểu Mạn, trước học cùng ngành với tôi. Chúng tôi cũng là bạn bè nhưng chưa đến mức thân.

- Lại còn cười ngượng cái gì chứ? Cậu với Lý Gia Vỹ gắn bó với nhau cũng 5 năm rồi nhỉ, sao vẫn chưa đám cưới thế?

- Chuyện kết hôn, vẫn chưa tính được.

- Chưa tính là sao? Minh ấy hả, năm ngoái kết hôn rồi, làm đám cưới sau nửa năm hẹn hò.

- Vây à, chúc mừng cậu nhé.

Chúng tôi nói chuyện một hồi, Tiểu Mạn nói chung toàn hồi về vấn đề của tôi và Lý Gia Vỹ. Tôi thật sự không biết nói gì hơn.

.....

Đi vào bên trong chỗ tổ chức.

Tôi kinh ngạc khi được xếp ngồi ngay bên cạnh Lý Gia Vỹ, mọi người ở trường thật sự rất có tâm. Họ không biết là chúng tôi vốn dĩ đừng nên ngồi cạnh nhau thì hơn.

Ở bên trên thầy Hiệu trưởng đang phát biểu, tôi ngồi ở bên dưới cứ ngó nghiêng, biểu hiện rõ ràng của việc không thoải mái.

- Em làm sao vậy?

- Hả?

Tôi quay sang thì chạm ngay ánh mắt của Lý Gia Vỹ. Lúc này tôi mới nhìn kỹ gương mặt anh, sao 1 tuần không gặp mà trông gầy đi như thế? Gương mặt anh cũng khá nhợt nhạt, anh bị ốm à?

Những nghi vấn liên tiếp xuất hiện trong đầu tôi. Tôi không thể phủ nhận một điều, tôi vẫn còn rất quan tâm đến Lý Gia Vỹ.

- Không sao.

- Ừ.

Chỉ là mấy câu nói nhạt nhòa như những người lạ đang nói chuyện với nhau vậy. Tôi đang trầm nghĩ sao thời gian trôi lâu quá vậy, tôi thật sự muốn về nhà sớm một chút, hôm nay buồn ngủ quá.

Và cuối cùng, những bài phát biểu dài miên man đã kết thúc. Chúng tôi bước vào bữa tiệc đơn giản.

Bị mấy người bạn cũ kéo lại, tôi chẳng biện được lý do nào rời khỏi cả. Đang nhìn ngó xung quanh thì thấy một bạn nam say rượu bước loạng choạng đi đến. Tôi không để ý đến cậu ta, đang định bước đi thì...

“Rầm”

Bạn nam đó ngã, hất hết cả ly rượu lên người tôi, lại còn kéo tôi ngã chung luôn chứ. Cả người đầy mùi rượu, tay bị trầy xước, và chân tôi hình như đã bị trật mắt rồi. Cái ngày xui xẻo gì không biết.

- Hiểu Linh, em không sao chứ?

Tôi nghe thấy giọng của Lý Gia Vỹ, bất giác ngẩng đầu lên nhìn. Anh đỡ tôi đứng lên, tôi nhú mồm vì chân đau quá.

- Trật chân rồi à?

- Hình như vậy.

- Để anh đưa em vào WC.

Tôi không từ chối Lý Gia Vỹ, để anh đỡ vào trong WC.

Nhìn ngắm mình trong gương, tôi chẳng còn gì để nói nữa rồi. Bộ jumpsuit tôi mới mua, vứt sọt rác là vừa rồi. Thật xui xẻo.

Tôi cúi người xuống xoa bóp cổ chân đang đau dữ dội. Lúc này tôi bỏ hẳn giày cao gót ra, đi chân đất luôn.

Thấy tôi đi ra, Lý Gia Vỹ vội đỡ lấy tôi.

- Em không sao.

Anh bỗng cởi áo vest ra rồi khoác lên cho tôi:

- Thời tiết tháng 9 này cũng không hẳn là mát mẻ gì đâu, buổi tối cũng khá lạnh, em cứ khoác tạm vào đi.

Hành động này của Lý Gia Vỹ khiến lòng tôi bỗng dưng rối loạn.

- Em đã trật chân như thế này, đi lại không tiện. Để anh công em.

- Không cần đâu.

- Nếu như em thích thì cứ đi như thế đi, ngày mai vào luôn bệnh viện chữa trị cũng được.

Cuối cùng tôi vẫn đành phải trèo lên để cho Lý Gia Vỹ công.

Trái tim tôi không hiểu vì sao cứ đập liên hồi, trong lòng cũng tự dưng trở nên ảm áp hơn. Hình như tôi lại một lần nữa rung động trước Lý Gia Vỹ mất rồi. Trời ơi Triệu Hiểu Linh, mày đang nghĩ cái gì thế? Mày và Lý Gia Vỹ đã chia tay rồi, 3 năm trước anh ta đã đá mày. Anh ta đối xử với mày như thế mà mày vẫn còn động lòng được.

Trong lòng tôi lại suy nghĩ rối bời cho đến khi Lý Gia Vỹ hỏi:

- Nhà em vẫn ở địa chỉ ấy à?

- Vâng.

Hỏi xong, Lý Gia Vỹ đưa tôi lên xe, còn giúp tôi thắt dây an toàn nữa, sau đó là đưa tôi về nhà.

Tôi nhìn ngôi nhà đã tắt hết đèn kia, chắc mẹ tôi đã đi ngủ rồi. Tôi vẫn ngồi trong xe, quay sang nói với Lý Gia Vỹ:

- Cảm ơn anh đã đưa em về.

- Không có gì đâu. Mấy ngày nay em đừng hoạt động nhiều, sẽ ảnh hưởng đến chân đấy, để sung to lên thì không tốt đâu. Nhưng nếu mà mãi không thấy đỡ thì vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra xem. Em vốn không quen đi giày cao gót thì đừng đi, rất dễ bị ngã.

- Em về đây.

Không cần đợi Lý Gia Vỹ đỡ, tôi tự đẩy cửa xe đi xuống.

Lý Gia Vỹ thấy tôi đã xuống khỏi xe, cũng lái xe đi luôn.

Những lời quan tâm kia của Lý Gia Vỹ khiến tôi rất mơ hồ. Tôi nói là tôi sẽ cố quên, coi Lý Gia Vỹ như một người lạ vậy. Nhưng tất cả những hành động ngày hôm nay của anh khiến tôi trở nên rối bời.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Sau vài ngày nghỉ ngơi cổ không hoạt động mạnh, cuối cùng chân của tôi cũng đã khỏi. Cũng may chân không bị nặng lắm nên mới có thể khỏi nhanh như vậy, nếu không chắc bây giờ tôi chỉ có thể nằm trên giường.

Chiếc áo vest mà Lý Gia Vỹ khoác cho tôi lần trước tôi quên không trả lại cho anh. Đến hôm nay tôi đã giặt lại rồi quyết định đem trả. Tôi biết áo vest anh không thiếu, cũng không đòi tôi trả lại nhưng suy nghĩ kỹ, đồ vẫn là của anh, tốt nhất nên trả lại.

3 năm không gặp, liệu anh đã thay đổi chỗ ở chưa? Hay vẫn đang ở trong ngôi nhà đó?

Tôi đứng trước ngôi nhà của Lý Gia Vỹ mà thờ dãi, chưa dám bước đến ấn chuông cửa. Ngày trước tôi từng đến nhà anh khá nhiều lần, mỗi lần đều cảm thấy nhà anh giống như nhà tôi vậy. Lý Gia Vỹ thích đơn giản nên nhà của anh cũng chẳng bài trí quá nhiều thứ, sử dụng tông màu trầm nhưng có cảm giác rất ấm áp. Tôi từng nghĩ sau khi lấy anh sẽ cùng anh sống trong ngôi nhà này. Nhưng vốn là không được.

Tôi nhấn chuông 3 lần liên nhưng chẳng thấy ai ra mở cửa. Lý Gia Vỹ đã đi vắng rồi sao? Theo những gì tôi nhớ về anh thì anh là một người hướng nội, những ngày cuối tuần thế này thì chỉ toàn ở nhà chứ chẳng đi chơi đâu cả.

Nhấn chuông cửa không được, tôi nghĩ anh không ở nhà nên quyết định trở về thì bỗng nghe thấy tiếng cửa mở.

Tôi nhìn thấy Lý Gia Vỹ đứng trước mặt tôi, gương mặt tái nhợt, còn trán thì đầm mồ hôi.

- Anh làm sao vậy? Lý Gia Vỹ?

Lý Gia Vỹ bỗng dừng ngắt xiu, ngã luôn vào người tôi. Tôi lúc này sợ quá liên gọi lớn:

- Gia Vỹ, Gia Vỹ,... Anh làm sao vậy? Tỉnh lại đi chứ, đừng làm em sợ, mau tỉnh lại đi.

.....

Bệnh viện.

Tôi nhìn gương mặt Lý Gia Vỹ đang bình ổn hơn thì cảm thấy cũng yên tâm. Vừa rồi anh làm tôi sợ quá.

Khi Lý Gia Vỹ ngắt xiu, tôi đã lo sợ vô cùng. Ban đầu tôi cứ nghĩ anh chỉ bị sốt thôi, nhưng sốt đến thế này thì lạ quá.

Mãi tôi mới nhớ ra, Lý Gia Vỹ có một người bạn thân làm bác sĩ, tên là Trương Vũ Huân, ngày trước tôi đã từng gặp mấy lần. Tôi vội tìm điện thoại của anh và gọi cho Trương Vũ Huân. Trương Vũ Huân bảo tôi hãy đưa Lý Gia Vỹ đến bệnh viện ngay.

Nghe giọng vội vàng của Trương Vũ Huân, tôi liền lấy chiếc khóa xe của Lý Gia Vỹ rồi nhờ một số người ở gần đó đưa anh lên xe. Khi đến bệnh viện, anh được đưa đến phòng cấp cứu.

- Cô không cần phải quá lo như vậy đâu. Tình hình của Gia Vỹ giờ đã ổn định lại nhiều rồi.

Tiếng nói của Trương Vũ Huân khiến tôi giật mình. Anh ấy nói muốn cùng tôi xuống bên dưới nói chuyện.

- Hôm nọ tôi có nghe Gia Vỹ nói là cô đã về nước. Về lâu chưa?

- Cũng được 1 tháng rồi. À phải anh Trương, rốt cuộc là Gia Vỹ mắc bệnh gì vậy? Nhìn biểu hiện của anh ấy không giống bị sốt lắm, tôi sợ anh ấy mắc phải bệnh gì đó.

- À, cũng không có gì đâu. Chỉ là dạo này Gia Vỹ bận rộn quá, ăn uống không đầy đủ đúng giờ nên mới bị như vậy thôi. Cô cứ yên tâm đi. Mà tôi cũng đã dặn cậu ấy nhiều lần rồi nhưng không nghe. Bây giờ có thể coi như là một bài học dành cho cậu ấy.

Không phải là tôi không tin tưởng Trương Vũ Huân, chỉ là những lời mà anh ấy nói không hoàn toàn chính xác, tôi nghĩ là vậy. Lý Gia Vỹ công việc giảng viên kia cũng đâu đến nỗi cần phải bận rộn gì? Anh là một người vốn rất tự biết chăm sóc cho bản thân mình, thậm chí ngày trước khi chúng tôi còn yêu nhau thì anh còn chăm sóc luôn cả cho tôi nữa. Bây giờ lại bị bệnh ra nông nỗi này, chỉ đơn giản là vậy thôi sao?

- Nhìn cô bây giờ có vẻ như cô không tin lời tôi nói lắm thì phải. Lời tôi không đáng tin như vậy à?

- Không phải, không phải là tôi không tin anh, chỉ là tôi đang nghĩ đến chuyện khác thôi.

- Cũng may là có cô đến nên mới phát hiện ra đấy. Nếu không thì chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

- Hả?

Dường như thấy bản thân mình nói sai điều gì đó, Trương Vũ Huân vội vàng đính chính lại:

- Ý tôi là cậu ấy bị bệnh như thế, cậu ấy lại sống khá khép kín, thường không qua lại nhiều với hàng xóm xung quanh. Cũng may là có cô đến nên mới phát hiện ra cậu ấy bị bệnh. Nhưng cô đến nhà Gia Vỹ làm gì vậy?

- À, lần trước anh ấy cho tôi mượn áo, đến trả thôi.

- Hai người tính quay lại với nhau à?

Câu hỏi này của Trương Vũ Huân khiến tôi giật mình. Bỗng nhiên tôi trở nên bối rối, không biết nên nói gì mới phải.

- Không cần phải bối rối như vậy đâu. Hai người từng yêu nhau, giờ có muốn quay lại cũng chẳng ai ngăn cấm. Chuyện của cô và Gia Vỹ ngoài tôi ra thì cũng có ai biết đâu. Mọi người ở trường đại học C chỉ nghĩ hai người vẫn còn hẹn hò, cô đi du học trở về thì sẽ cùng Gia Vỹ đám cưới.

- Anh mong cho chúng tôi quay lại với nhau à?

- Ừ. Sau khi chia tay với cô thì Gia Vỹ thay đổi nhiều lắm, cậu ấy trầm tĩnh và ít nói hơn hẳn, sống cũng khép kín hơn. Nói thật chứ, cậu ấy chẳng có mấy người bạn đâu, điểm qua thì tôi là bạn thân nhất của cậu ấy. Ngoài đi làm ra thì Gia Vỹ chẳng đi giao du với ai cả. Với lại 3 năm nay cậu ấy cũng có quen cô bạn gái mới nào đâu.

Vậy suốt 3 năm qua Lý Gia Vỹ đã sống như vậy sao? Cô độc như thế?

Anh từng nói với tôi anh chán tôi rồi, đây là lý do khiến anh muốn chia tay với tôi. Tôi cứ nghĩ trong 3 năm qua anh hẳn đã quen với khá nhiều cô gái, yêu một thời gian chán rồi lại chia tay. Nhưng thật không ngờ cho đến nay anh vẫn sống một mình như thế.

Trước khi gặp tôi, Lý Gia Vỹ vẫn sống rất vui vẻ, sau khi chia tay với tôi thì trầm lặng hơn? Tôi tự cười mình. Tôi thì làm gì có ảnh hưởng lớn đến cuộc sống của Lý Gia Vỹ đến như vậy?

- Cô có bạn trai chưa?

- Bạn trai ấy hả? Cái việc này cần phải suy nghĩ lâu dài mới được. 5 năm trước tôi đã từng phạm sai lầm một lần rồi, không muốn lại tiếp tục sai thêm nữa. Con người mà, sai rồi thì lần sau càng cẩn thận hơn.

- Có cần phải như vậy không?

Tôi quay sang nhìn Trương Vũ Huân, anh ấy lại nói:

- Hiểu Linh, có nhiều chuyện cô không hiểu đâu?

- Tại sao lại không hiểu chứ? Tôi có mắt nhìn, có tai nghe, mọi chuyện đã rõ ràng như vậy rồi. Anh Trương, anh không ở trong hoàn cảnh của tôi thì làm sao anh biết được chứ?

Thật sự tôi đã muốn gắt lên với Trương Vũ Huân nhưng cuối cùng lại không làm được. Nhưng anh ấy cũng nên đặt bản thân vào hoàn cảnh của tôi mà suy nghĩ một chút. Trương Vũ Huân là bạn thân của Lý Gia Vỹ, nhưng đừng có nghĩ cái gì Lý Gia Vỹ cũng đúng được không?

- Thôi, có lẽ đừng nên nói chuyện này nữa. Nếu như cứ nói thêm thì e rằng chúng ta sẽ nhanh chóng cãi nhau mất thôi. Thật ra cũng từng xảy ra khá nhiều chuyện, nếu thích thì cô có thể hỏi Gia Vỹ.

- Tôi nghĩ việc hỏi cũng không cần nữa. Dù gì thì với tôi cũng chẳng có liên quan gì nữa rồi.

Tôi có thể mạnh miệng nói như thế nhưng trong lòng lại không suy nghĩ như vậy. Tôi thật sự vẫn còn rất quan tâm đến Lý Gia Vỹ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nói chuyện với Trương Vũ Huân xong thì tôi liền đi về, cũng không đợi Lý Gia Vỹ tỉnh lại nữa.

Nhưng cuối cùng buổi chiều tôi lại đến, tôi thật sự muốn biết Lý Gia Vỹ hiện giờ như thế nào.

- Anh cảm thấy đỡ hơn chưa?

So với sáng nay thì gương mặt của Lý Gia Vỹ đã tốt hơn rất nhiều, trong lòng tôi cũng cảm thấy đỡ lo hơn.

- Không sao cả, chỉ là ốm thường thôi.

- Nhìn anh sáng nay, em còn tưởng anh mắc bệnh gì nghiêm trọng lắm, không giống như bị sốt bình thường. Nhưng mà anh Trương lại bảo là do anh quá lao lực vì công việc, lại không ăn uống đúng giờ và chẳng biết tự chăm sóc bản thân nên mới thành ra như thế. Trong trí nhớ của em, anh không phải là người như thế, anh biết tự chăm lo cho bản thân mình và cũng biết chăm sóc cho những người khác nữa.

Lý Gia Vỹ mỉm cười nhìn tôi. Nhìn kỹ thì có thể thấy, Lý Gia Vỹ không hoàn toàn muốn nở ra nụ cười này.

- Con người mà, dù gì cũng phải thay đổi.

- Anh nói có vẻ nhẹ nhàng quá nhỉ?

- Không phải sao? Em đừng nói là trong 3 năm qua em không thay đổi gì cả. Như thế thì thật lạ.

Giọng nói của Lý Gia Vỹ sao lại xa cách đến như thế? Hôm trước tôi gặp anh ở buổi kỷ niệm thành lập trường vẫn rất ồ mà? Lý Gia Vỹ hôm ấy và Lý Gia Vỹ của hôm nay khác nhau quá. Thậm chí tôi còn tưởng là bản thân đã gặp phải 2 Lý Gia Vỹ khác nhau.

- Gặp lại anh, anh khiến cho em nhớ lại nhiều kỷ ức đáng quên. Thậm chí là còn nhớ rất rõ nữa.

- Anh không biết, nhưng em nên quên đi. Chẳng lẽ trong 3 năm qua em vẫn nhớ đến nó hay sao? Nếu như anh là em thì anh chẳng muốn nhớ làm gì, quên đi cho thoải mái.

- Lý Gia Vỹ...

- Ừ.

Chẳng hiểu sao những câu nói của Lý Gia Vỹ khiến tôi muốn quát lên. Rốt cuộc hôm nay anh làm sao thế? Thờ ơ, lạnh nhạt, anh gần như trả lời tôi với cái vẻ chẳng hề có ý quan tâm.

- Mấy ngày qua em đã suy nghĩ rất nhiều. Lý Gia Vỹ, em nói thật với anh, em vẫn còn yêu anh, rất rất yêu anh. Hình ảnh của anh trong em, em vẫn còn nhớ rất rõ, chưa từng quên. Em cứ nghĩ 3 năm qua em đã có thể quên anh, nhưng rốt cuộc em làm không được. Hôm mà em gặp lại anh ở cửa hàng pizza, em đã rất kích động. Lúc đấy em phát hiện ra, em rốt cuộc chưa từng quên anh, chưa từng hết yêu anh dù quá khứ có như thế nào.

Lý Gia Vỹ cứ nhìn tôi chằm chằm, dường như cũng ngạc nhiên khi nghe tôi nói như vậy.

Tôi nắm tay anh, nước mắt chảy xuống:

- Gia Vỹ, chúng ta bắt đầu lại từ đầu đi. Em không quan tâm quá khứ như thế nào, em chỉ biết đến tương lai thôi. Chúng ta quay lại với nhau đi, em thật sự muốn ở bên anh.

Tôi đã nói hết lòng mình ra, chỉ đang chờ câu trả lời của Lý Gia Vỹ mà thôi. Tôi chờ anh một câu trả lời: Có hoặc không.

Tôi không biết vì sao mình lại thành ra như thế này. Rõ ràng 3 năm trước anh đã bỏ tôi, khiến tôi đau khổ đến tận cùng. Nhưng cuối cùng, tôi vẫn không thoát khỏi lưới tình này, vẫn nguyện cùng anh bắt đầu lại một lần nữa. Tôi lúc này có thể hoàn toàn bỏ qua chuyện quá khứ đau thương kia, chỉ mong sẽ được ở bên cạnh Lý Gia Vỹ.

- Em nói xong rồi?

Thái độ bình thân của Lý Gia Vỹ lại khiến tôi không thể nào hiểu nổi. Đây là phản ứng gì chứ?

- Hiểu Linh, 3 năm trước anh đã nói chia tay với em và bây giờ anh cũng không nghĩ đến việc cùng em tái hợp.

- Anh nói cái gì?

- Anh biết sáng nay Trương Vũ Huân nói với em khá nhiều điều, phải chăng em nghĩ anh vì em nên mới làm như vậy? Không phải đâu, anh vốn sống như vậy mà, chẳng có gì lạ cả.

Tôi ngạc nhiên đến độ không thể nói được điều gì nữa. Những lời Trương Vũ Huân nói sáng nay đã phần nào tác động đến tôi, khiến tôi càng có dũng khí hơn trong việc tỏ tình với Lý Gia Vỹ. Nhưng thật không ngờ, tôi lại được đáp trả như thế này đây.

Trong lòng quặn đau, đau giống y như 3 năm trước vậy. Tại sao lại như thế chứ? Tôi đã nói tôi không muốn sai lầm thêm lần nào nữa, nhưng bây giờ đã lại phạm phải rồi. Phải chăng tôi nên nói là tôi rất ngốc? Phạm sai lầm đau đớn với cùng một người đàn ông?

- Anh thật khác.

- Con người mà, cũng phải thay đổi thôi. Làm sao có thể sống mãi mà không thay đổi được chứ.

- Lý Gia Vỹ, em hôm nay nói với anh những lời này là xuất phát từ trong trái tim em. Em thật sự muốn cùng anh bắt đầu lại lần nữa, cũng hy vọng chúng ta sẽ quên hết tất cả những chuyện xưa kia đi. Nhưng rốt cuộc là em đã sai rồi, quá sai lầm rồi. Tại sao em có thể nghĩ anh sẽ muốn cùng em bắt đầu lại chứ?

- Hiểu Linh...

Giọng của anh có gì đó chua xót, mà chua xót cái gì? Là anh đang muốn mỉa mai cười vào mặt tôi sao?

- Xin lỗi, coi như em chưa từng nói gì. Chuyện của chúng ta cũng nên dừng lại ở đây luôn đi. Từ nay về sau, Triệu Hiểu Linh em và Lý Gia Vỹ anh không còn quan hệ gì nữa.

Tôi cảm túi xách vội chạy đi, nhưng vẫn nghe thấy Lý Gia Vỹ gọi tên tôi. Nhưng tôi không quay lại, không bao giờ muốn quay lại nữa. Tôi chẳng còn lý do để gặp lại anh lần nào nữa.

.....

Tôi đi lang thang đến tận tối mới trở về nhà.

Tôi lững thững đi vào bên trong, mẹ nhìn thấy tôi như kẻ mất hồn thì vội đi đến hỏi:

- Hiểu Linh, con đi đâu thế? Mẹ gọi điện cho con mãi mà con không nghe máy. Không phải có chuyện gì đấy chứ?

- Mẹ, con xin lỗi, máy của con hết pin.

- Thôi không sao. Nhưng mà con gái, sao mắt lại vừa đỏ vừa sưng lên thế kia? Con khóc à? Rốt cuộc đã có chuyện gì khiến con thành ra như vậy?

Tôi nắm lấy tay mẹ, cố gắng bình tĩnh nói:

- Mẹ, con không sao đâu.

- Ủ, thế đã ăn cơm tối chưa? Mẹ vẫn để phần cơm cho con đấy, để mẹ vào trong hâm nóng thức ăn.

- Không cần đâu mẹ, con ăn rồi. Bây giờ con chỉ muốn về phòng nằm ngủ, cả ngày hôm nay con mệt quá.

- Vậy à, thế thì nghỉ ngơi sớm đi.

Tôi lê thân xác mệt mỏi trở về phòng, nằm luôn xuống giường.

Hình ảnh của Lý Gia Vỹ, những câu nói của anh hôm nay khiến tôi không thể chịu được, nước mắt lại tiếp tục tuôn ra ướt đầm hết cả gối.

Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy, tại sao lại độc ác như thế chứ? Ông trời ơi, rốt cuộc là con đã làm sai những gì để rồi bây giờ ông trừng phạt con như thế chứ? Tại sao lại như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Sau lần gặp Lý Gia Vỹ để nói thật lòng mình, từ hôm đấy đến giờ tôi không gặp anh lần nào nữa.

Nhưng cuộc sống của tôi bỗng dưng bị đảo lộn. Tôi như người mất hồn ấy, làm gì cũng không xong.

Lần trước mẹ đi thăm một người hàng xóm bị bệnh nằm viện rồi còn đi công việc khác, bà bảo tôi giúp bà nấu cơm. Cuối cùng khi trở về, bà nhìn thấy một nồi cơm đã cắm điện nhưng chưa bật nút, một nồi canh mặn đến mức đổ đi là vừa và một nồi thịt kho tàu cháy xém bốc mùi khét.

Bà không trách cứ gì tôi, chỉ hỏi tôi dạo này đang gặp chuyện gì mà như người mất hồn thế. Tôi chỉ trả lời đơn giản là do áp lực công việc mà ra. Tuy mẹ không hỏi gì nhưng có lẽ bà biết, lý do này vốn không đủ thuyết phục.

Sáng nay Tôn Thành gọi tôi lên báo cáo công việc. Mang tiếng là tôi báo cáo nhưng anh còn nói nhiều hơn cả tôi. Tôi gần như không chú ý đến việc báo cáo, nói chỗ này sai chỗ nọ.

- Trong thời gian qua, không có phát hiện ra khách khả nghi, cũng không có khách nào phản nản về việc mất trộm đồ. Anh nghĩ...

Tôn Thành thấy tôi ngồi thờ người ra không nghe gì thì dừng lại, hươ hươ tay trước mặt tôi. Thấy tôi không phản ứng gì thì anh gọi lớn:

- Triệu... Hiệu... Linh...

- Dạ?

Tôi lúc này mới giật mình thức tỉnh. Nhìn gương mặt không vui của Tôn Thành, tôi chỉ mím môi.

- Em có nghe thấy anh vừa nói gì không?

- À, anh gọi tên em

- Triệu Hiệu Linh, rốt cuộc là mấy ngày qua em đã trúng tà gì thế? Chẳng chú tâm vào công việc gì cả. Để Giám đốc nhìn thấy bộ dạng này của em, ông ấy không đuổi em mới lạ đấy. Đến lúc đó cho dù anh có muốn bao che này nọ cho em cũng không được đâu.

- Em xin lỗi.

Tôn Thành đặt cây bút xuống bàn, hỏi tôi:

- Mấy ngày qua anh thấy tâm trạng của em không tốt, rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì rồi. Có thể nói cho anh biết không? Tuy chúng ta quen nhau chưa lâu nhưng vẫn thân thiết mà. Nếu em nói ra thì anh có thể giúp cho em, hoặc không thì cho em ý kiến.

- Chuyện riêng này, anh hiểu làm sao được?

- Đây, đừng có chê anh như thế. Em có biết không, anh đây cũng khá hiểu lòng người đấy, ngày trước anh còn có ý định đi học Tâm lý học cơ.

Tôi mỉm cười. Lời nói của Tôn Thành đã an ủi tôi được phần nào. Và cuối cùng tôi cũng quyết định kể cho anh nghe chuyện của tôi.

- Anh có biết không, 5 năm trước em quen được bạn trai đầu tiên của em. Bọn em gặp nhau ở một cửa hàng pizza nhưng em không ngờ em và anh ấy lại học chung đại học C.

- Ô, mối tình pizza, nghe thú vị đấy.

- Cái gì mà mối tình pizza?

- Nghe hay mà.

Mặc kệ Tôn Thành đang cười, tôi lại kể tiếp:

- Bọn em quen nhau nửa năm thì đã cùng hẹn hò. Anh ấy chưa từng nói muốn cùng em kết hôn nhưng em đã thay anh ấy nghĩ về tương lai sau này của bọn em luôn rồi. Anh ấy tốt nghiệp thì được trường giữ lại làm giảng viên, còn em thì nghiễm nhiên trở thành sinh viên của anh ấy, dù anh ấy chưa từng dạy em một buổi nào. Chuyện hẹn hò của chúng em cả trường ai cũng biết.

- Từ mối tình pizza trở thành mối tình thầy trò. Nghe càng ngày càng hấp dẫn rồi đấy.

Tôi vẫn tiếp tục kể:

- Khi em sắp tốt nghiệp đại học thì có dẫn anh ấy về nhà giới thiệu với mẹ em. Nhưng không lâu sau đó thì anh ấy đòi chia tay em.

- Chia tay sao? Tại sao lại muốn chia tay?

- Em không biết nữa. Anh ấy nói với em là anh ấy chán em rồi. Chứ nguyên nhân khác thì chẳng thấy nói đến.

Tôn Thành bỗng nhú mồm suy nghĩ, một lát sau anh bảo:

- Có phải mẹ em đã nói gì làm phật lòng người bạn trai này của em không? Với lại em cùng anh ta trước đó mối quan hệ vẫn tốt chứ?

- Mẹ em và anh ấy nói chuyện với nhau rất bình thường, trông bà có vẻ rất thích anh ấy. Còn chuyện kia, em và anh ấy mối quan hệ vẫn rất tốt, anh ấy vẫn rất vui vẻ khi ở bên em.

- Anh thấy có vấn đề.

Có vấn đề sao?

- Hiểu Linh, em và anh ta yêu nhau say đắm, trước khi đến gặp mẹ em thì vẫn rất vui vẻ và hạnh phúc bên nhau. Vậy mà sau khi đi gặp mẹ em rồi thì anh ta bỗng thay đổi hoàn toàn, đòi chia tay với em. Theo ý anh thì rất có thể mẹ em đã nói điều gì đó khiến anh ta phật lòng. Hoặc là chính bản thân anh ta có chuyện gì đó bắt buộc phải cùng em chia tay.

- Không phải, chắc nguyên nhân không phải do mẹ em đâu. Với lại em ở bên cạnh anh ấy 2 năm liền, em nghĩ anh ấy chẳng gặp phải chuyện gì mà em chính là nguyên nhân khiến anh ấy đòi chia tay.

Tôn Thành thở dài. Hình như câu chuyện của tôi khiến anh rồi rồi.

- Hôm nọ em đến gặp anh ấy, nói với anh ấy là em muốn cùng anh ấy làm lại từ đầu. Nhưng anh có biết không, anh ấy thẳng thừng từ chối, nói rằng đã chia tay thì không muốn quay lại.

- Anh nghĩ liệu anh ta có từng yêu em không. Tại sao lại có thể hờ hững đến mức đấy nhỉ?

- Em cũng không hiểu lắm. Vì chuyện này mà mấy ngày qua em chẳng thể nào chú tâm vào công việc được.

Tôn Thành lúc này an ủi tôi:

- Thôi, không sao đâu. Em cũng đừng nên nghĩ mãi về chuyện này. Hai người có duyên không phận, đã không về với nhau được thì thôi dứt khoát quên luôn đối phương đi. Em mà cứ như thế này không chỉ ảnh hưởng đến em thôi đâu, còn ảnh hưởng đến công việc của em nữa.

- Em biết rồi.

- Mà này, em xinh đẹp đáng yêu như thế thì lo gì không có bạn trai. Nếu muốn có bạn trai thì hãy suy nghĩ đến anh thử xem.

Chẳng hiểu Tôn Thành nói đùa hay nói thật, nhưng câu nói của anh khiến tôi cười rất thoải mái. Những suy nghĩ trong lòng lúc này bỗng dưng đã tiêu tan đi một phần nào.

- Chê anh đấy hả?

- Thôi đi, em nào dám chê anh chứ hả? Anh chưa chê em đã là may mắn lắm rồi đấy.

- Đấy, anh đẹp trai ngời ngời, công việc có, thu nhập ổn định, cũng vượt quá tiêu chuẩn của mẫu đàn ông lý tưởng rồi. Mẫu người như anh á, cô gái nào cũng thích đấy.

- Phải, phải, mẫu người như anh ai cũng theo.

- Thế em có theo anh không?

Tôi nhìn Tôn Thành bĩu môi:

- Được rồi, bây giờ em phải quay về làm việc, không có thời gian tán gẫu với anh nữa. Dù sao hôm nay cũng cảm ơn anh đã bỏ ra chút thời gian “vàng bạc” của anh để an ủi em.

- Anh sẵn lòng.

Sau đó tôi rời khỏi phòng làm việc của Tôn Thành, tâm trạng lúc này cũng thoải mái hơn trước.

Chương 8

Mấy ngày qua tâm trạng của tôi cũng ổn định hơn nhiều, cũng không nghĩ đến những chuyện buồn kia nữa. Tuy rằng lúc này vẫn chưa thể quên được nhưng ít ra cũng đỡ đau hơn rồi.

Tôi đã tập trung hơn vào công việc của mình. Tôn Thành cũng hay chọc cho tôi cười. Mỗi lần cười thì thấy trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn.

- Quản lý Triệu, vừa rồi có người bảo tôi gửi bức thư cho chị.

- Ai vậy?

- Tôi cũng không biết nữa, không có để tên lại, chỉ biết là một người đàn ông thôi. Nhưng trông người đó vẫn còn khá trẻ cũng đẹp trai lắm, giống như một thư sinh vậy.

Tôi bỗng nhiên nắm chặt lấy bức thư trên tay. Thấy nhân viên tiếp tân miêu tả như vậy, tôi lại nghĩ đến Lý Gia Vỹ. Nhưng người đàn ông mà tôi quen từ trước đến nay không nhiều, giống như thư sinh thì chỉ có mỗi mình Lý Gia Vỹ mà thôi. Mà anh đến đây làm gì, còn viết lời nhắn nữa? Bây giờ mối quan hệ của hai người cũng có còn đâu.

- Quản lý Triệu, chị sao vậy?

- À không sao. Cảm ơn cô nhé.

- Không có gì ạ.

Rồi đi, tôi kiểm một chỗ kín đáo mở tờ giấy nhắn kia ra. Quả nhiên là Lý Gia Vỹ, đây là nét chữ của anh, vẫn đẹp như ngày nào.

“Hiểu Linh, là anh, anh xin lỗi vì chuyện hôm trước vì đã lỡ lời với em. Anh đến khách sạn tìm em nhưng không thấy em, chỉ có thể để lại lời nhắn này cho em mà thôi. Anh biết là em vẫn còn tức giận nhưng em có thể gặp anh tối nay ở công viên hay không? Anh có mấy lời muốn nói với em”

Cuối thư, Lý Gia Vỹ ký tên và để lại cả số điện thoại.

Thì ra là anh muốn hẹn gặp mặt tôi. Nhưng tôi có nên gặp mặt hay không đây? Chúng tôi đã...

Lời hẹn của Lý Gia Vỹ lại khiến tôi mất cả buổi chiều để suy nghĩ việc nên đi hay không.

.....

Nhưng cuối cùng, tôi cũng đã quyết định đến công viên để gặp Lý Gia Vỹ, coi như đây là lần gặp cuối đi. Và tôi thật sự cũng muốn nghe xem Lý Gia Vỹ còn muốn nói gì với tôi.

Taxi dừng lại, tôi trả tiền rồi đi xuống. Từ phía xa, tôi đã nhìn thấy Lý Gia Vỹ đang ngồi đó, đáng vẻ anh sao mà cô đơn đến như vậy. Không hiểu sao lúc này tôi có chút mùi lòng.

Tôi nhẹ nhàng đi đến rồi đứng trước mặt anh, không nói gì cả. Lý Gia Vỹ liền lập tức đứng dậy, vội vàng nói:

- Hiểu Linh, em đến rồi sao?

- Tại sao anh lại cho rằng em sẽ đến? Nếu như em không đến thì sao? Phải chăng là anh sẽ ngồi đây suốt đêm à?

- Anh biết là em sẽ đến, anh hiểu em.

Lời nói nhẹ nhàng của Lý Gia Vỹ thật sự khiến lòng tôi thêm nặng trĩu. Lúc này tôi chẳng nói được gì, chỉ có thể mím môi.

- Em ngồi xuống đi, đừng đứng như thế.

Chiếc ghế đá không dài, tôi ngồi xuống bên cạnh Lý Gia Vỹ, khoảng cách giữa chúng tôi cũng khá gần. Không hiểu sao mà không khí lại trở nên ngột ngạt hơn, tôi vội nói:

- Anh hẹn em đến là muốn nói chuyện gì?

Lý Gia Vỹ quay sang nhìn tôi, lúc này tôi mới thấy rõ gương mặt anh, có chút gì đó mệt mỏi. Anh vẫn chưa khỏi bệnh à?

- Hiểu Linh, anh biết anh nói những lời với em... Nhưng mà thật sự, anh muốn cùng em bắt đầu lại từ đầu.

Tôi nghe Lý Gia Vỹ nói mà cảm giác như đang nghe được một chuyện buồn cười nhất từ trước đến nay. Anh hẹn tôi ra ngoài chỉ để nói như vậy? Anh đang đùa tôi hay sao?

- Lý Gia Vỹ, trí nhớ của anh hình như không được tốt lắm thì phải.

Anh cứ nhìn tôi như vậy, không phản ứng gì, cũng chẳng nói thêm điều gì. Có vẻ như anh lo lắng nhưng vẫn cố gắng giấu cái vẻ lo lắng ấy bằng gương mặt trầm tĩnh kia.

- Lần trước em không quan tâm đến việc xấu hổ, nói muốn cùng anh tái hợp, bắt đầu lại từ đầu. Nhưng còn anh thì sao? Anh tỏ ra hồ hững không quan tâm, anh bảo là đã chia tay thì không muốn quay lại nữa. Mặc kệ em có nói như thế nào, anh cũng gạt phắt đi. Lý Gia Vỹ, anh độc ác lắm, anh có biết lúc đấy em đau khổ như thế nào không hả? Vết thương mà anh gây ra cho em còn đau hơn những vết thương trên người đấy.

- Anh xin lỗi...

- Anh xin lỗi thì được tác dụng gì chứ? Thật không ngờ anh lại muốn lôi em ra làm trò cười như thế.

Lý Gia Vỹ bỗng nhiên ôm chặt lấy tôi, anh ôm rất chặt. Lúc này, những giọt nước mắt của tôi rơi xuống, ướt đầm cả một phần áo sơ mi của anh.

- Em đau, anh cũng đau. Anh từ chối em thẳng thừng như thế vì sợ nếu chúng ta quay lại với nhau em sẽ không hạnh phúc. Anh cũng muốn quên chuyện cũ để bắt đầu lại với em, nhưng khi ấy anh lại không làm được. Ba năm trước anh làm tổn thương em, anh sợ 3 năm sau sẽ khiến em càng đau hơn. Hôm em nói với anh như vậy, anh nghĩ như thế nên mới từ chối em.

Tôi cố gắng thoát ra khỏi cái ôm chặt kia của Lý Gia Vỹ, đứng dậy nhìn anh mà nói:

- Anh làm như thế có ý gì đây? Anh muốn nói với em là anh cao thượng lắm đúng không? Anh muốn nói là anh nghĩ đến cảm nhận của em, muốn em không tổn thương nữa sao? Nhưng thực tế, những lời đó của anh lại khiến em tổn thương nặng nề đấy. Xin lỗi, em không muốn nói chuyện với anh nữa.

Tôi xoay người định đi thì Lý Gia Vỹ kéo tay tôi lại. Anh mạnh mẽ hôn lên bờ môi tôi, mặc kệ tôi giãy dụa thế nào. Một lúc sau anh mới dừng lại, nhìn tôi rơi nước mắt mà nói:

- Triệu Hiểu Linh, anh yêu em, 5 năm trước yêu em anh không hối hận, mãi mãi về sau cũng không hối hận. Mấy ngày qua anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh cảm thấy bản thân mình thật xấu xa. Nhưng em hãy tin anh, anh thật sự muốn cùng em bắt đầu lại từ đầu.

- Anh lại muốn lừa dối em nữa đúng không?

- Hiểu Linh...

Lúc này anh buông tay tôi ra, giọng trầm xuống:

- Anh xin lỗi, nếu như em không muốn chấp nhận anh nữa thì anh cũng không ép em được.

Lần này lại đến phiên anh xoay người bước đi. Tôi vội nói:

- Lý Gia Vỹ, từ này đến giờ anh nói với em cho có thôi phải không? Nếu anh đã yêu em như vậy thì sao anh không chịu trách nhiệm đến cùng với em đi? Bỏ đi như vậy, anh có phải đàn ông không?

Anh quay lại nhìn tôi, tôi lại nói:

- Em nói cho anh biết Lý Gia Vỹ, nếu như lần này quay lại mà anh còn muốn bỏ em đi lần nữa thì đừng có trách. Cả đời này và kiếp sau nữa em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nữa.

Lý Gia Vỹ vội đi đến ôm tôi vào lòng, tôi cũng dang tay ôm chặt lấy anh. Lần này thì tôi cảm nhận được nước mắt anh rơi trên vai tôi rồi.

- Anh xin thề, anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa, mãi mãi ở bên em, cho dù em không thích đi chăng nữa. Hiểu Linh, anh yêu em.

- Gia Vỹ, em cũng yêu anh.

Hạnh phúc cuối cùng cũng đã quay trở lại rồi. Có trời mới biết bây giờ tôi đang hạnh phúc đến chừng nào.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Dừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Sau khi tái hợp với Gia Vỹ, tâm hồn tôi lúc nào cũng đang ở trên mây ấy, chẳng thể nào chú tâm vào công việc. Thấy tôi chảnh mắng như thế, cuối cùng Tôn Thành cũng gọi tôi vào phòng làm việc để hỏi tôi.

- Hiểu Linh, dạo này em lại làm sao thế? Lần trước thất tình làm việc chảnh mắng, thế lần này thì lại làm sao đây? Lúc nào cũng thấy cười thầm, tâm hồn như đang phiêu bạt ở đâu ấy.

- Tôn Thành, em báo cho anh một tin vui.

- Chuyện gì?

- Em và Gia Vỹ quay lại với nhau rồi.

Tôn Thành nhìn tôi với ánh mắt khác lạ, như không thể tin được vào chuyện mà tôi vừa nói. Biết ngay mà.

- Em nói thật đấy chứ?

- Em đùa anh làm cái gì. Em hiện giờ đang hạnh phúc lắm đây.

- Ba năm trước anh ta phũ phàng chia tay em như vậy, thế mà bây giờ vẫn còn muốn quay lại hay sao?

Tôi biết, nhưng chỉ cười nói:

- Đây là vì anh chưa hẹn hò nên không hiểu được đâu. Khi mà yêu một người sâu nặng thì sẽ sẵn sàng bỏ qua những sai lầm của đối phương.

- Em sẽ tha thứ cho anh ta kể cả khi anh ta làm những việc tồi tệ khác hay sao? Như thế có phải là yêu mù quáng không?

- Đừng nói thế, còn phải xem đây là việc gì đã.

Tôi thấy Tôn Thành không vui khi nghe tôi nói chuyện này. Tôi lại hỏi:

- Anh sao thế?

- Triệu Hiểu Linh, rồi có ngày em sẽ hối hận đấy.

- Hối hận cái gì?

- Hối hận vì không yêu anh.

Câu nói của Tôn Thành khiến tôi bật cười. Tôi biết là anh rất tốt nhưng tôi không yêu anh. Không yêu anh mà cứ đến với anh thì tôi thật sự sẽ hối hận vì đã làm anh và cả chính tôi đau khổ.

- Tôn Thành, anh tốt như thế này chắc chắn sẽ tìm được một người con gái thích hợp với anh hơn em.

- Tất nhiên.

Giương mặt của Tôn Thành lúc này trở nên bình thường hơn, tôi cứ nghĩ là anh không quan tâm nhiều đến chuyện này.

.....

Trưa hôm nay tôi có hẹn dùng bữa với Gia Vỹ nhưng khi đi đến gần một cửa hàng trang sức thì lại thấy anh xách một túi đồ từ trong đó đi ra. Tôi nhìn thấy anh nhưng anh lại không nhìn thấy tôi.

Tôi vội bảo taxi dừng xe rồi vào ngay cửa hàng đồ trang sức ấy. Không đợi nhân viên bên trong chào hỏi, tôi lên tiếng ngay:

- Cô này, cho tôi hỏi vị tiên sinh vừa rồi đến đây mua gì vậy?

Nhân viên cửa hàng nhìn tôi hơi nghi hoặc nhưng cuối cùng vẫn quyết định nói cho tôi biết:

- Vị tiên sinh đó đến đây mua nhẫn ạ.

- Là chiếc nào vậy?

- Chiếc này đó.

Tôi nhìn vào chiếc nhẫn trong tay của nhân viên cửa hàng, quả nhiên là một chiếc nhẫn kim cương rất đẹp.

Gia Vỹ mua nhẫn kim cương, là mua cho tôi sao? Chẳng hiểu sao lúc này tôi cảm thấy rất hạnh phúc.

.....

Tôi đến nhà hàng đã hẹn trước đó thì thấy Gia Vỹ đã ngồi sẵn ở đó chờ tôi. Tôi hào hứng vào bên trong, cũng đang rất mong đợi anh sẽ lấy chiếc nhẫn ra và tặng cho mình.

- Anh vẫn thích đến sớm như vậy nhĩ?

- Anh cũng không muốn để em phải chờ. Vậy thì thà để anh chờ em còn hơn.

Tôi mỉm cười nhìn Gia Vỹ, sự quan tâm của anh dành cho tôi vẫn giống như 5 năm trước, không hề thay đổi.

- Chúng ta gọi món đi.

- À phải.

Chúng tôi bắt đầu gọi món. Tôi hơi liếc nhìn Gia Vỹ, anh không phải mua chiếc nhẫn ấy cho tôi sao? Hay là định để cuối bữa mới tặng?

Tôi vừa ăn vừa hào hứng chờ đợi đến cuối bữa, sao mà thời gian trôi qua chậm thế không biết nữa.

- Tự nhiên anh cảm thấy gọi em là Hiểu Linh hình như có gì đó hơi xa cách thì phải. Gọi kiểu khác được không?

- Gọi kiểu gì?

Tôi băn khoăn không biết Gia Vỹ sẽ gọi tôi kiểu gì. Hay anh định bắt chước đám trẻ hiện nay, gọi là em yêu, baby, thậm chí là vợ rồi bà xã? Mấy cái kiểu gọi như thế tôi cảm thấy không thích hợp với mình lắm.

- Linh.

- Dạ?

- Anh gọi em như thế nhé?

- Linh sao?

Anh gật đầu. Lần đầu tiên có người gọi tôi là Linh. Ngay cả mẹ tôi cũng vẫn gọi tôi là Hiểu Linh suốt nhiều năm qua. Hồi còn nhỏ, mẹ và bố cũng gọi tôi là Tiểu Hiểu Linh, lớn lên một chút thì chỉ gọi là Hiểu Linh.

- Anh gọi như thế có được không? Nếu như em không thích thì anh có thể gọi em là Hiểu Linh cũng được.

- Em thích, em thích nghe anh gọi như thế.

- Ừ.

Chỉ gọi là Linh, nghe cảm giác thật thân thuộc, tôi bắt đầu thấy thích cách gọi này của Gia Vỹ.

Chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện, cuối cùng cũng đã hết bữa. Bụng tôi bây giờ no căng rồi, chỉ sợ lát nữa lại đau bụng. Thật sự bữa trưa hôm nay rất ngon, là vì người ăn cùng tôi là Gia Vỹ.

- Nhìn em thế này thì anh biết là em đã ăn no rồi.

- Phải, no quá rồi. Chẳng biết lát nữa về có làm được việc nữa không. Khéo còn đau bụng nữa.

- Trông em hơi gầy đi đấy, ăn nhiều một chút bổ sung thêm chất mới có thể làm việc được chứ.

Một câu nói quen thuộc. Khi còn học đại học, Gia Vỹ cũng từng nói với tôi, bảo tôi nên ăn đầy đủ thì mới có sức để học và thi cử. Câu nói của anh thật sự khiến lòng tôi thêm ấm áp.

- Cũng sắp đến giờ làm việc buổi chiều rồi, anh đưa em về khách sạn.

- Vâng.

Thanh toán tiền xong, Gia Vỹ đưa tôi về khách sạn. Suốt cả buổi trưa hôm nay anh chẳng hề nói gì về chuyện chiếc nhẫn cả. Không phải anh mua chiếc

nhân này để tặng người khác đây chứ?

Cũng chỉ vì một chiếc nhẫn mà tôi suy nghĩ mấy ngày liền. Nhưng sau đó một thời gian vẫn không thấy Gia Vỹ nói gì về chiếc nhẫn, tôi cũng bắt đầu dần quên đi, cũng không còn nhớ đến nữa.

Tôi cũng chẳng quan tâm đến việc anh mua nhẫn cho ai, tôi không muốn vì chuyện con con này mà giữa tôi với Gia Vỹ xảy ra vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Tôi bị cảm thật rồi!

Đúng như Gia Vỹ nói, tôi là một người không biết tự chăm sóc mình dù tôi đã từng đơn độc ở Nhật Bản 3 năm liền. Lần này tôi ốm vào đúng dịp mẹ về quê có việc, thế là tôi phải ở nhà một mình. Tôi cũng không gọi cho Gia Vỹ vì có nghe anh nói dạo này công việc của anh rất bận.

Bị ốm, tôi không muốn ăn thứ gì cả. Sáng nay gọi điện cho Tôn Thành xin nghỉ xong, tôi liền lấy thuốc ra uống trong khi bụng chẳng có gì. Không lâu sau bụng cồn cào, tôi lại nôn thốc nôn tháo ra. E rằng không thể uống thuốc khi chưa ăn gì được.

Hôm nay trời mưa, tôi đang ốm nên thật sự không thể bước chân ra khỏi cửa được. Thêm nữa, khu phố chỗ tôi lại chẳng có nhà hàng nào, muốn đi thì cũng phải đi một quãng đường khá xa. Thế là phải đành tự mình cố gắng mò dậy nấu một ít cháo.

Đúng lúc này Gia Vỹ gọi điện đến, tôi hoa mắt lên, bấm mãi mới có thể kết nối điện thoại:

- Gia Vỹ...

- “Linh, em sao vậy, ốm à? Giọng em nghe khác vậy?”

Giọng tôi khàn đặc khó nghe thế này, e rằng muốn giấu Gia Vỹ việc tôi bị bệnh đúng là không thể.

- Em bị cảm lạnh.

- “Sao lại dễ bị cảm? Hôm qua em dầm mưa đi về à? Thế đã ăn uống gì chưa vậy? Ở nhà em có thuốc chưa?”

- Em vẫn chưa ăn gì. Mẹ em hôm nay đi về quê rồi, bây giờ chỉ có một mình em ở nhà thôi.

- “Được rồi, đợi anh một chút, anh qua ngay.”

Tôi biết Gia Vỹ rất bận nên không muốn làm phiền anh, chỉ nói:

- Không cần đâu Gia Vỹ, em đang nấu cháo rồi, đợi lát nữa ăn xong rồi uống thuốc là được ngay ấy mà. Anh đang bận, không cần đến nhà em đâu. Em cũng không đến nỗi yếu như vậy.

- “Nghe lời anh, tắt bếp đi, em đang ốm như vậy mà nấu nướng, nguy hiểm lắm. Anh sẽ qua ngay.”

Chưa kịp nói gì thêm, tôi đã nghe thấy tiếng “bíp” phát ra từ điện thoại. Gia Vỹ đã tắt máy rồi.

Tôi nghe lời anh tắt luôn bếp rồi ra sofa ngồi đợi anh. Trong lúc đợi anh, mắt tôi nhắm chặt lại, ngủ lúc nào không biết.

.....

Tôi không biết mình đã ngủ bao lâu, khi tỉnh lại thì thấy mình vẫn đang nằm ở sofa, trên người còn đắp thêm tấm chăn mỏng.

Đúng lúc này Gia Vỹ từ trong bếp đi ra, tôi ngạc nhiên nhìn anh hỏi:

- Anh đến lâu chưa? Sao đến mà không gọi em dậy?

Gia Vỹ đặt bát cháo nóng lên trên bàn rồi ngồi xuống bên cạnh tôi, chỉ nhẹ nhàng nói:

- Em ngủ thì sao không lên giường nằm, lại nằm ở sofa như thế? Trời cũng chẳng ấm áp gì đâu mà nằm không thể kia. Vừa rồi anh đến thấy công không

khóa thì đi vào trong, nhân tiện nấu cháo luôn cho em. Mà em đã ốm như thế thì phải nói với anh chứ?

- Em thấy anh bận nên cũng chẳng muốn làm phiền anh.

- Thôi đi, em muốn cho bệnh thêm nặng luôn đấy à?

Tôi bật cười. Gia Vỹ lại bê bát cháo lên, xúc một thìa vừa đưa đến trước miệng tôi, nói:

- Ăn đi, anh bón cho em.

- Không cần đâu, em tự làm được.

- Ngoan, ăn đi.

Tôi cũng không từ chối Gia Vỹ nữa, ngồi yên để anh bón cho ăn. Tôi bây giờ là một người bệnh, vốn dĩ không muốn ăn uống gì cả. Nhưng không hiểu sao lúc này, tôi cảm thấy món cháo của Gia Vỹ đặc biệt ngon. Vị ngon ấy còn kèm theo cả sự ấm áp và hạnh phúc nữa.

- Ăn xong thì uống thuốc cho mau khỏi, chứ giọng của em giờ khàn đặc rồi. Vừa nãy nếu em không gọi bằng số điện thoại của em thì anh chắc chắn đã chẳng nhận ra nổi nữa.

- Hồi đại học em cũng từng bị ốm như thế này.

- Phải, nghe giọng em lúc đấy bây giờ anh nhớ lại vẫn còn thấy buồn cười đây này. Giọng chẳng ra giọng.

- Anh chê cười em đấy à?

Tôi bấu môi nhìn anh, ngay lúc này anh lấy chiếc khăn trên bàn lau miệng giúp tôi. Một hành động khiến tôi cảm động.

- Không phải. Nào, ăn nốt 2 thìa nữa rồi uống thuốc.

Tôi ngoan ngoãn ăn nốt 2 thìa cháo cuối cùng rồi uống thuốc. Ăn được một chút cháo, tôi cảm thấy bản thân khỏe lên được một chút, cũng không còn hiện tượng hoa mắt như vừa rồi nữa.

- Anh đưa em lên phòng nghỉ ngơi, ngủ thêm một lúc nữa cho đến khi thuốc phát huy tác dụng thì sẽ đỡ thôi.

- Em tự đi được mà.

- Nhìn em bây giờ mà tự đi được à? Hay bước thêm được 2 bước nữa rồi ngã ngay xuống khỏi cầu thang?

Tôi lại bật cười nhìn anh, anh quả nhiên vẫn chăm sóc tận tình cho tôi như hồi mấy năm trước. Cảm giác ấy vẫn thoải mái như ngày nào.

Anh đắp chăn cho tôi, đang định rời đi thì tôi kéo tay anh lại:

- Gia Vỹ, ở bên em một lúc nữa được không?

- Em ngủ đi, anh xuống dọn dẹp một chút.

- Em đau đầu, không ngủ được. Gia Vỹ, hay là anh hát cho em nghe đi, lâu rồi em chưa nghe anh hát rồi.

Gia Vỹ không từ chối yêu cầu của tôi. Anh trở lại giường và ngồi xuống bên cạnh tôi. Tôi tựa đầu vào vai anh, ấm áp quá. Anh cũng vòng tay ôm chặt lấy vai tôi, tôi thật muốn anh ôm tôi như vậy suốt đời.

- Muốn anh hát bài gì?

- Bài gì cũng được, chỉ cần anh hát là được rồi.

Tôi ôm cánh tay của Gia Vỹ, tựa đầu vào vai anh nghe anh hát. Dù bị bệnh nhưng tôi vẫn nhận ra, giọng hát của anh đã yếu đi nhiều. Phải chăng bao nhiêu năm không hát nên mới như vậy?

Tôi cũng không quan tâm nhiều nữa. Ngồi nghe anh hát được một lúc thì mắt từ từ nhắm lại, thuốc có tác dụng nhanh thật đấy.

.....

Khi tôi tỉnh dậy lần nữa thì người ở bên cạnh cũng đã đi rồi, hơi ấm cũng không còn nữa. Tôi ngồi dậy nhìn đồng hồ, cũng hơn 2 giờ chiều rồi.

Tôi cầm mảnh giấy ở trên tủ đầu giường lên, là Gia Vỹ viết cho tôi. Anh dặn tôi tỉnh dậy thì gọi điện cho anh. Tôi nghe lời gọi điện cho anh, báo cho anh biết là sức khỏe tôi đã khá hơn nhiều. Gia Vỹ liền dặn tôi bảo tôi nên ăn thêm chút cháo và nghỉ ngơi, tối nay xong việc anh sẽ đến.

Chúng tôi nói chuyện 2 phút thì tắt máy. Tôi lại lò mò xuống dưới tầng để lấy nước uống.

Gia Vỹ đã dọn dẹp sạch phòng bếp giúp tôi, tôi còn thấy một nồi cháo anh đã nấu sẵn cho tôi vẫn còn hơi ấm.

Tôi bỗng nhiên lại nghĩ đến chuyện của tôi và Gia Vỹ, tôi cảm thấy giữa tôi và anh hiện tại còn tốt hơn cả lúc trước. Những chuyện cũ tôi không muốn nhớ lại nữa, tôi thật lòng muốn cùng anh đi tiếp quãng đường còn lại của cuộc đời. Như vậy đã là quá đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tôi và Gia Vỹ quay lại với nhau được 1 thời gian rồi, một khoảng thời gian chưa lâu lắm. Nhưng tôi cứ cảm thấy hình như Gia Vỹ đang cố gắng che giấu tôi điều gì đó.

Không biết tại sao tôi lại nghi ngờ anh nhưng trực giác cứ mách bảo tôi như vậy. Ba năm trước anh cũng vậy, ba năm sau cũng vậy.

Tôi chưa từng hỏi Gia Vỹ lý do thật sự anh chia tay tôi 3 năm trước, tôi không muốn đem chuyện buồn ấy nói ra nữa. Nhưng chính vì không hỏi nên tôi cũng chẳng biết rốt cuộc 3 năm trước Gia Vỹ muốn chia tay tôi là vì điều gì nữa. Tuy tò mò nhưng tôi không dám hỏi.

Còn 1 chuyện nữa mà tôi vẫn thắc mắc suốt thời gian qua, đó là tình hình sức khỏe của Gia Vỹ. Tôi thấy anh rất lạ, dường như sức khỏe anh trở nên yếu đi, nhiều lúc nhìn gương mặt tái mét. Tôi có hỏi nhưng lần nào Gia Vỹ cũng thành công trong việc lảng chuyện.

.....

Tôi vừa xuống căng tin vừa bấm điện thoại gọi cho Gia Vỹ. Anh bảo sáng nay sẽ gọi điện cho tôi có việc mà trưa rồi chẳng thấy anh gọi. Trong lòng lúc này cứ cảm thấy lo lắng và sợ hãi.

- Gia Vỹ, em...

- “Là Hiểu Linh phải không?”

Một giọng nói quen thuộc nhưng không phải của Gia Vỹ vang lên khiến tôi phải xem lại xem mình có gọi nhầm hay không. Đây là số của Gia Vỹ nhưng người bắt máy là ai vậy? Giọng nói quen lắm nhưng tôi không nhớ ra được.

- Anh là ai vậy? Tại sao lại cầm máy của Gia Vỹ?

- “Quên tôi rồi sao? Tôi là Trương Vũ Huân.”

- Thì ra là anh.

Tôi lúc này chỉ suy nghĩ đơn giản là Gia Vỹ đang ở bên cạnh Trương Vũ Huân, nhưng anh đang bận gì đó nên Trương Vũ Huân mới nhận điện thay. Nhưng lời nói sau đó của Trương Vũ Huân mới khiến tôi giật mình:

- “Gia Vỹ đang ở bệnh viện, em đến đây chăm sóc cậu ấy được không?”

- Anh nói cái gì? Gia Vỹ đang nằm viện sao? Tại sao anh ấy lại vào viện rồi? Hôm qua em thấy anh ấy vẫn ổn mà?

- “Bình tĩnh một chút đi. Em đến bệnh viện đi, chúng ta nói tiếp, nói qua điện thoại thế này thì khó nói lắm.”

- Em sẽ đến ngay.

Nghe tin Gia Vỹ đang nằm trong bệnh viện, tôi lo quá bỏ luôn bữa trưa rồi chạy ngay đến chỗ anh.

Lúc tôi đi đến thì vừa lúc Trương Vũ Huân rời khỏi phòng bệnh của Gia Vỹ. Tôi nhủ mày đi đến chỗ anh.

- Hiểu Linh, em đến rồi đấy à?

- Anh Trương, anh có thể nói cho em biết tại sao mà Gia Vỹ suốt ngày cứ vào bệnh viện như thế được không? Em và anh ấy ở bên nhau được gần 1 tháng nhưng anh ấy đã phải vào viện những 3 lần rồi. Anh Trương, có phải Gia Vỹ bị bệnh gì đó nặng lắm phải không?

Trương Vũ Huân vỗ nhẹ lên vai tôi, mỉm cười nói:

- Sao lại suy nghĩ như thế? Gia Vỹ chỉ là bị thiếu máu thôi. Em thường xuyên thấy cậu ấy hoa mắt chóng mặt phải không? Đây là triệu chứng của bệnh thiếu máu đấy. Thế nên đừng lo quá. Nói thật, vì chuyện của em nên Gia Vỹ 3 năm qua sống cũng không yên ổn đâu, cậu ấy cũng từ lúc đó mà chẳng biết tự chăm sóc bản thân như ngày trước.

- Em làm sao có thể yên tâm được?

- Thôi vào trong đi, Gia Vỹ đang đợi em đấy. Tôi định bảo 1 y tá đến chăm sóc cho cậu ấy nhưng thấy gọi cho em vẫn là hợp lý nhất. Được rồi, tôi còn có một chút việc nên đi trước đây.

- Tạm biệt.

Trương Vũ Huân chưa đi khuất bóng, tôi đã vội vàng đẩy cửa vào trong phòng bệnh của Gia Vỹ. Tôi đứng trước mặt anh với vẻ mặt không vui:

- Lý Gia Vỹ, anh đúng là càng ngày càng không biết tự chăm sóc cho bản thân mình rồi đấy. Lần trước là kiệt sức, lần này là thiếu máu. Vừa rồi nghe anh Trương nói anh ở trong viện, em đã rất lo lắng.

- Lại đây ngồi cạnh anh đi.

Trong lòng có chút giận dữ nhưng tôi vẫn nghe lời, đến bên giường bệnh ngồi xuống bên cạnh Gia Vỹ. Gương mặt anh lúc này đầy sự mệt mỏi khiến tôi cảm thấy xót xa.

Gia Vỹ nắm chặt lấy bàn tay tôi, chỉ nói:

- Anh xin lỗi, là do chính bản thân anh mà thôi. Linh, đừng lo nữa, anh hứa là kể từ hôm nay trở đi anh sẽ tự chăm sóc bản thân mình cho tốt. Anh biết là em đang giận anh, đừng giận nữa.

- Anh quá đáng lắm. Anh có biết là em còn đang nghi ngờ anh giấu em chuyện anh mắc bệnh nan y hay không?

- Vì sức khỏe anh yếu đi nên em cho rằng anh mắc bệnh nan y?

Tôi đưa bàn tay lên chạm vào má của Gia Vỹ, giọng nói bỗng nhiên trở nên nghẹn ngào hơn:

- Anh cho rằng em không nghĩ lung tung được sao? Sức khỏe của anh tự nhiên yếu đi trông thấy như thế, ai cũng nghĩ như em thôi. Vừa rồi anh đã nói như thế thì phải giữ đúng lời hứa, phải chăm sóc bản thân mình cho tốt. Anh biết mà, em không biết tự chăm sóc cho bản thân em đâu.

- Anh biết, anh xin lỗi.

- Được rồi, đừng xin lỗi nữa. Em cùng anh quay lại với nhau như thế này, em không muốn cùng anh chia ly lần nào nữa. Gia Vỹ, em thật sự muốn cùng anh kết hôn, có một gia đình hạnh phúc.

Lần trước tôi ngỡ ý muốn quay lại với Gia Vỹ, còn lần này thì nói muốn cùng anh kết hôn và có một gia đình thật sự. Chẳng hiểu sao khi nói ra chuyện này, tôi không xấu hổ gì, cảm thấy da mặt mình rất dày.

Nhưng khi tôi nói, tôi thấy gương mặt Gia Vỹ có sự thay đổi rất bất bình thường. Ban đầu anh giật mình ngồi thừ ra, rồi ánh mắt đầy sự phân vân nhưng sau đó đã lại nở nụ cười.

- So với nhiều cô gái thì em mạnh dạn hơn nhiều đấy.

- Anh là đang khen hay mỉa mai em vậy?

- Là anh khen. À phải, chúng ta quay lại với nhau nhưng thời gian đi chơi lại khá ít. Đợi vài ngày nữa anh ra viện, chúng ta đến ngoại ô chơi được không? Anh còn nhớ ngày trước chúng ta hay đến đó chơi.

- Ý kiến hay đấy.

Không thể phủ nhận, Gia Vỹ rất giỏi trong việc lảng chuyện. Tôi vừa rồi nói một câu chẳng khác gì cầu hôn nhưng anh chỉ nói đơn giản cũng đủ khiến tôi lạc ngay sang chuyện khác. Thế là những ngày sau, tôi chẳng nhận được câu trả lời về việc anh có nhận lời cầu hôn của tôi hay không.

- Anh bảo Vũ Huân đừng gọi cho em nhưng không hiểu sao cậu ta vẫn gọi. Cũng sắp đến giờ làm chiều rồi, em mau về khách sạn đi.

- Thôi, em đã xin phép nghỉ rồi. Với lại công việc ở khách sạn dạo này cũng rảnh lắm nên việc em nghỉ cũng không ảnh hưởng gì đâu.

Vừa mới nói xong thì tự nhiên bụng tôi kêu vang lên. Tôi ngượng quá quay đi còn Gia Vỹ thì cười:

- Biết ngay là em chưa ăn trưa mà, mau đi đi. Nếu thích thì em có thể xuống căng tin bệnh viện, cơm ở đây cũng ngon lắm.

- Vậy anh nghỉ ngơi đi, em đi ăn cơm đã, lát nữa lại quay về với anh.

- Ừ.

Đắp chăn cho Gia Vỹ xong, tôi cầm túi xách đi ra ngoài. Tôi biết Gia Vỹ vẫn nhìn tôi cho đến khi tôi đóng cửa đi khuất.

Hai ngày sau Gia Vỹ ra viện, chúng tôi lại tiếp tục “hành trình hẹn hò”. Cảm thấy những ngày bên Gia Vỹ là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Tôi vừa xuống dưới bếp thì đã thấy mẹ nấu xong đồ ăn sáng. Thấy bà đạo này không khỏe nên tôi quyết định sẽ phụ trách nấu bữa sáng. Nhưng không ngờ mẹ còn dậy sớm hơn cả tôi nữa.

- Mẹ, con đã bảo là con sẽ làm bữa sáng mà? Mẹ mệt thì cứ nghỉ ngơi đi, con sẽ làm cho.

- Không sao đâu con, nấu bữa sáng cũng có gì khó khăn quá đâu. Con đi làm cả ngày mệt mỏi, còn mẹ chỉ ở nhà chơi, mấy việc này có đáng là gì đâu chứ. Lắm lúc trời thì mệt, ngay cả đám trẻ tui con cũng bị nữa là.

Tôi biết ngay là mẹ tôi sẽ đưa ra nhiều lý do để phản biện nên cũng chẳng nói thêm được gì nữa.

- Hiểu Linh, mẹ có chuyện này muốn bàn bạc với con.

- Mẹ cứ nói đi.

- Mẹ muốn con đi xem mắt.

Đang uống sữa thì tôi bị lời của mẹ làm cho sặc, ho đến nổi mặt đỏ hết cả lên. Mẹ liền đưa khăn cho tôi, giọng trách nhẹ:

- Con gái con đưa thì cẩn thận một chút chứ. Sau này con kết hôn rồi, ở trước mặt mẹ chồng mà như thế này thì bị mắng cho đấy chứ chẳng phải vừa đâu.

Tôi uống một ngụm nước, hỏi lại mẹ để tránh việc nghe nhầm:

- Vừa rồi mẹ nói với con là muốn cho con đi xem mắt?

- Ừ, cháu trai của bà Phương ở cuối phố ấy, trông cũng điển trai, nghề nghiệp ổn định lắm. Nhưng vì bận rộn công việc quá nên bây giờ 30 tuổi rồi mà vẫn chưa có bạn gái.

- Mẹ ơi, cái tên đó hỏi còn bé toàn bắt nạt con thôi. Tên đó ý lớn bắt nạt nhỏ. Bây giờ lớn lên rồi bận rộn công việc, chắc không phải là người coi trọng chuyện gia đình đâu.

Nhìn biểu hiện của mẹ, tôi biết ngay là bà không vui rồi. Nhưng tôi không có quan tâm lắm đến chuyện này, bởi tôi có Gia Vỹ rồi.

- Thế con có muốn đi xem mắt không đây, để mọi còn gọi điện cho bà Phương đặt lịch hẹn.

- Nếu như là 2 tháng trước thì con sẽ đi. Nhưng mà bây giờ con đã có bạn trai rồi, không muốn đi xem mắt.

Nghe đến từ “bạn trai”, mắt mẹ tôi sáng lên như sao ấy. Có lẽ bà đang rất vui vì tôi đã tìm được bạn trai.

- Ai vậy? Là Tôn Thành, Phó giám đốc chỗ con làm sao?

- Không phải đâu ạ. Là Gia Vỹ.

- Lý Gia Vỹ sao? Chẳng phải hai đứa đã chia tay 3 năm trước rồi sao? Lúc đấy trông con chẳng ra cái dạng gì nữa, bây giờ vẫn còn muốn quay lại với nó ư? Con nghĩ gì vậy?

Mẹ tôi rõ ràng là không vui khi tôi nhắc đến tên của Gia Vỹ. Chuyện 3 năm trước là như thế, mẹ tôi không có thiện cảm với Gia Vỹ là phải. Con gái bị

người ta đã rồi đâm ra trầm cảm, tâm tình cực kỳ tồi tệ. Mẹ tôi ban đầu có thích Gia Vỹ, nhưng sau vụ việc này mà vẫn thích nổi thì lạ thật.

- Mẹ không thích cậu ta.

- Mẹ yên tâm đi, chuyện quá khứ sẽ không lặp lại nữa đâu. Để khi nào con đưa anh ấy về gặp mẹ lần nữa.

Ăn xong bữa sáng thì tôi đi làm luôn. Thật lòng tôi rất hy vọng mẹ sẽ thay đổi suy nghĩ về Gia Vỹ. Tôi không muốn mẹ buồn nhưng tôi thật sự rất muốn ở bên cạnh anh.

.....

Ngày buổi tối ngày hôm sau tôi đã đưa Gia Vỹ đến nhà ra mắt mẹ tôi. Khi nói cho anh nghe chuyện này, tôi thấy trên gương mặt anh trông rất bối rối. Tôi thật sự đã cho rằng Gia Vỹ sẽ sợ chuyện đến gặp rồi bị mẹ tôi mắng cho một trận vì việc của 3 năm trước nhưng hóa ra không phải. Anh bối rối là vì một chuyện khác, phải mãi sau khi anh và mẹ gặp mặt thì tôi mới biết.

- Anh lo lắm à?

Gia Vỹ quay sang nhìn tôi mỉm cười rồi lại chuyển tâm lái xe. So với hôm qua lúc nói chuyện với anh thì bây giờ trông anh đã ổn hơn rồi. Anh còn cẩn thận đến mức mua một rổ hoa quả lớn mang đến biếu cho mẹ tôi.

- Em nghĩ là anh lo lắng à? Chúng ta đã ở bên nhau như thế này rồi, sớm muộn gì anh cũng phải đến gặp mẹ em thôi. Chỉ hy vọng mẹ em đừng ghét anh quá là được rồi.

Rồi Gia Vỹ lại quay sang liếc nhìn tôi, lúc này tôi còn mãi suy nghĩ đến mẹ mà không để ý đến anh.

- Em không cần phải lo lắng như thế đâu.

Quả nhiên Gia Vỹ rất hiểu tôi, lúc này tôi đang lo lắng nhưng đã cố che giấu mà anh cũng nhìn ra được. Tôi nói tôi hiểu bản thân tôi nhưng Gia Vỹ còn hiểu tôi hơn cả tôi nữa.

- Phải, em lo. Em sợ mẹ em mang gậy đến đánh cho anh một trận rồi đuổi anh ra khỏi nhà, cấm không cho em ở bên anh nữa.

- Nếu mẹ em như thế thật thì em sẽ làm gì?

- Không biết nữa, nhưng em muốn ở bên cạnh anh và cũng không muốn làm cho mẹ buồn.

Gia Vỹ nắm lấy bàn tay tôi, mỉm cười nhẹ nhàng. Anh không nói gì cả nhưng tôi hiểu anh muốn nói với tôi rằng đừng lo lắng gì cả, mọi chuyện rồi sẽ có cách giải quyết.

.....

Xe dừng trước cửa nhà, tôi thấy mẹ tôi vẫn bình thản bước ra. Tôi càng cảm thấy lo lắng hơn, liệu có chuyện gì xảy ra không?

- Hai đứa đến rồi à?

Giọng của mẹ vẫn trầm trầm như vậy nhưng không còn ảm áp nữa, mẹ cũng không mỉm cười khi nhìn thấy Gia Vỹ. Tôi biết ngay mà, mẹ tuy không đuổi đánh anh nhưng cứ giữ gương mặt lạnh tanh như thế này thì ai nhìn cũng cảm thấy bối rối. Mẹ tôi không thích Gia Vỹ, đó là sự thật.

- Cháu chào cô ạ.

- Ủ, vào đi.

Mẹ tôi xoay người đi vào trước, tôi bỗng nhiên kéo tay của Gia Vỹ. Anh lại nhìn tôi mỉm cười, lắc đầu tỏ ý không sao.

Vào bên trong, tôi giúp Gia Vỹ mang rổ hoa quả vào trong bếp, tự tay pha một ấm trà mang ra. Mẹ tuy biết hôm nay tôi sẽ đưa Gia Vỹ về nhưng rốt cuộc bà vẫn chẳng chuẩn bị gì để đón cả.

Tôi nhìn lên bàn, trước khi tôi pha trà mang ra thì trên bàn chỉ có độc nhất một bình hoa ly.

- Cậu Lý, tôi đã nghe Hiểu Linh nói rồi, cậu và con bé đã quay lại với nhau. Tại sao cậu còn muốn cùng con bé quay lại chứ? Cứ sống như 3 năm qua không phải là rất tốt hay sao?

Không có những lời mở đầu dài dòng, không cần phải ngồi phán đoán xem ai nói trước, mẹ tôi đã nhanh chóng lên tiếng nói ngay vào vấn đề chính.

- Cháu xin lỗi, nhưng cháu thật lòng yêu Linh và cháu muốn cùng cô ấy bắt đầu lại từ đầu. Cháu biết là 3 năm trước cháu đã khiến cô ấy tổn thương nhưng cô yên tâm, cháu sẽ không tái phạm sai lầm ấy nữa đâu.

- Cậu nói nghe hay nhỉ?

- Mẹ...

Thấy tình hình không ổn, tôi vội lên tiếng ý muốn can ngăn mẹ. Nhưng mẹ chỉ liếc nhìn tôi rồi vẫn tiếp tục nói:

- Lý Gia Vỹ, chuyện 3 năm trước cậu hứa với tôi, cậu không phải là đã quên rồi đấy chứ?

- Cháu...

- Mẹ, mẹ nói lời hứa gì?

Lúc này tôi thật sự kinh ngạc không hiểu rốt cuộc mẹ đang nói gì. Lời hứa? Lời hứa nào?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Tôi nhìn Gia Vỹ rồi lại quay sang nhìn mẹ, lời của hai người nói tôi chẳng hiểu cái gì cả. Lời hứa mà Gia Vỹ đã hứa với mẹ tôi rốt cuộc là gì?

Tôi còn nhớ lần đầu tiên mẹ gặp Gia Vỹ là khi tôi đưa anh về gặp mẹ. Sau đó 2 ngày, tôi và Gia Vỹ chia tay. Tự nhiên tôi lại cảm thấy khó hiểu, tại sao mẹ lại cần ở Gia Vỹ lời hứa kia? Chúng tôi sau khi chia tay thì còn quan hệ gì nữa đâu? Càng nghĩ tôi càng không hiểu được.

- Mẹ, mẹ có thể nói rõ mọi chuyện không? Mẹ nói lời hứa gì? Mẹ bảo Gia Vỹ hứa với mẹ cái gì?

- Hiểu Linh, cậu ta vẫn chưa kể cho con nghe sao? Mẹ tưởng hai đứa quay lại với nhau thì cậu ta đã nói rõ tất cả mọi chuyện 3 năm trước cho con nghe rồi chứ? Đến bây giờ vẫn chưa biết?

Tôi lại quay sang nhìn Gia Vỹ, gương mặt anh thật sự rất bối rối như lúc mà tôi bảo muốn đưa anh về nhà gặp mẹ vậy.

- Gia Vỹ, chuyện 3 năm trước là thế nào? Ngoài lần em đưa anh về gặp mẹ thì anh đã gặp mẹ em lúc nào? Anh đã hứa gì với bà vậy?

- Anh...

Không khí lúc này trở nên ngột ngạt hơn bao giờ hết. Tôi thật sự, thật sự rất muốn nghe, một câu chuyện mà suốt 3 năm qua tôi không hề biết.

- Hiểu Linh, nếu cậu ta không nói thì để mẹ nói cho con biết. Ba năm trước mẹ muốn con sang Nhật du học nhưng con không chịu, cứ quyết định ở lại thành phố C này. Sau lần con đưa cậu ta đến gặp mẹ, mẹ đã đi gặp cậu ta.

- Mẹ đi gặp Gia Vỹ?

- Phải, mẹ đi gặp cậu ta. Mẹ bảo cậu ta hãy cùng con chia tay, bởi chỉ có làm thế thì tương lai sau này của con mới có thể được đảm bảo.

- Cái gì?

Tôi nở một nụ cười cay đắng, khóe mắt rung rung. Chỉ cần nghe đến đây thôi là tôi đã hiểu toàn bộ câu chuyện rồi.

Thì ra 3 năm trước mẹ muốn tôi sang Nhật du học, học xong trở về sẽ dễ dàng tìm được công việc trong thời buổi khó khăn này. Nếu đã có bằng cấp nước ngoài mang về, tôi sẽ có một công việc với mức lương cao và dễ dàng tìm được một người chồng giàu có.

Mẹ khi ấy đã không thích Gia Vỹ bởi cho rằng anh chỉ là một giảng viên đại học, không lo nổi cho tôi sau này. Mẹ đã đi gặp Gia Vỹ mong anh sẽ chia tay với tôi vì tương lai của tôi. Tôi cũng thật sự phục mẹ, bà đã thành công trong việc thuyết phục Gia Vỹ chia tay với tôi, khiến tôi bị trầm cảm nặng sau khi chia tay. Vì chuyện chia tay, tôi quá đau lòng nên đã đồng ý sang bên Nhật du học. Tháng trước tôi trở về, đã có một công việc lương cao như mẹ mong.

- Lời hứa mà mẹ muốn Gia Vỹ phải thực hiện đó chính là chia tay con, mãi mãi không được gặp lại con nữa sao?

- Phải.

Lời nói chắc chắn kia của mẹ thật sự khiến tôi rất đau lòng. Vốn dĩ không phải Gia Vỹ chán tôi muốn cùng tôi chia tay mà là mẹ dùng tôi làm lý do để ép anh phải làm vậy.

- Mẹ có thể nói với con mà, con có thể sang Nhật học, cũng vẫn có thể giữ chuyện tình cảm với Gia Vỹ. Tại sao mẹ chỉ cho con chọn một như thế? Mẹ có biết khi ấy con đau lòng thế nào không?

- Mẹ biết con đau lòng nhưng mà Hiểu Linh, mẹ thật sự làm tất cả là vì con đấy. Con cho rằng con còn có thể học được khi ở thành phố C này còn một Lý Gia Vỹ sao? Con tưởng làm như vậy là có thể được ư? Dù mẹ có nói với con thì con sẽ chẳng bao giờ làm được hai việc song song.

Lúc này tôi quay sang nhìn Gia Vỹ, anh trầm mặc cúi đầu xuống. Tôi nên cảm động vì những gì anh làm cho tôi 3 năm trước, hy sinh cho tương lai của tôi hay nên trách móc anh quá phũ phàng với tôi?

- Nhìn em

Gia Vỹ nhìn thẳng vào mắt tôi, anh không nói được gì cả, gương mặt vẫn cứ bối rối như vậy.

- Anh nghĩ anh làm như vậy thì em sẽ cảm ơn anh sao? Anh có biết 3 năm qua em sống như thế nào không? Em lao đầu vào học, hết học rồi lại đi làm thêm. Những lúc có thời gian rảnh là em lại lôi sách vở ra học, biết vì sao không? Vì em sợ em sẽ nhớ đến anh. Em không thể nào quên được anh, không thể nào quên được tình yêu với anh. Khi em trở về, khi em gặp lại em, tình yêu trong em lại thức dậy. Hóa ra, em vẫn muốn ở bên cạnh anh.

- Linh...

- Tại sao lại đối xử với em như thế?

Những giọt nước mắt của tôi bắt đầu rơi xuống, tôi không thể nào kìm nén lại được nữa. Trong suốt 3 năm qua, tôi bị mẹ lừa, bị người tôi yêu lừa với lý do mong muốn tương lai của tôi sáng sủa hơn. Họ làm vậy vì tôi. Và họ không có lỗi, tất cả lỗi đều bắt nguồn từ tôi.

- Anh xin lỗi.

- Thôi đủ rồi, mẹ không muốn nói gì nữa. Dù là 3 năm trước hay 3 năm sau, mẹ cũng không đồng ý cho hai đứa ở bên nhau.

- Mẹ...

Khi tôi vẫn chưa biết làm thế nào để thuyết phục mẹ thì tự nhiên Gia Vỹ đứng dậy đi đến gần chỗ mẹ và quỳ xuống.

- Cô, cháu biết là cháu không có được tiêu chuẩn như cô mong muốn, cũng không xứng với Linh. Nhưng cháu hứa với cô, cho dù có như thế nào đi chăng nữa thì cháu cũng muốn ở bên cạnh Linh, chăm sóc và yêu thương cô ấy suốt đời. Xin cô hãy chấp nhận.

- Cậu đang dùng cách này để muốn tôi đồng ý sao?

Mẹ nhìn Gia Vỹ rồi lại quay sang nhìn tôi, như muốn nghe tôi nói. Tôi đứng dậy, nói theo ý của mẹ:

- Mẹ còn muốn thế nào nữa?

- Nếu như mẹ không đồng ý thì con sẽ làm gì? Bỏ nhà ra đi?

- Con cũng có ý đấy. Nhưng mà mẹ, con chỉ làm cái việc ấy khi mẹ cứ ngăn cản con với Gia Vỹ thôi.

- Con...

Tôi đã làm cho mẹ tức giận rồi nhưng tôi thật sự không biết nên làm gì lúc này nữa. Tôi thật sự mong muốn vừa khiến mẹ vui vẻ lại vừa có thể được ở bên Gia Vỹ. Nhưng mà, mọi chuyện đâu thể toàn vẹn như thế?

- Cậu đứng dậy đi. Cậu có thấy không, vì cậu mà con gái tôi nói với tôi như vậy đấy.

- Cháu...

- Thôi được rồi. Lý Gia Vỹ, tôi sẽ suy nghĩ lại chuyện của cậu và con gái tôi một lần nữa rồi chúng ta sẽ nói chuyện với nhau sau. Bây giờ cậu về đi, tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa.

Vừa nói xong, mẹ tôi đã tức giận bỏ lên gác. Tôi đi đến đỡ Gia Vỹ đứng dậy. Lúc này nhìn cận mặt Gia Vỹ, tôi thấy mặt của anh tái nhợt đi trông như bị bệnh vậy. Nhưng, tôi đã không nghĩ sâu xa về sự mệt mỏi của anh.

- Gia Vỹ, anh về đi. Mẹ bảo sẽ suy nghĩ rồi, em cũng sẽ cố gắng thuyết phục mẹ về chuyện của chúng ta.

- Linh, anh xin lỗi.

- Xin lỗi gì chứ, chẳng phải anh làm tất cả mọi chuyện là vì em hay sao? Phải là em nên nói lời xin lỗi anh mới phải.

- Anh...

Phải, tôi nợ Gia Vỹ một lời xin lỗi. Ba năm qua, tôi vừa yêu vừa hận anh, vừa lo sợ vừa khổ sở. Tôi đau khổ bao nhiêu, anh còn đau khổ nhiều hơn. Rốt cuộc là anh đã có bao nhiêu dũng khí khi đồng ý với mẹ tôi như vậy, đưa ra một lời hứa rồi cùng tôi chia tay?

Hóa ra tôi không phải là người đáng thương nhất, người đó phải là Gia Vỹ mới đúng. Tôi đã sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Tôi tiễn Gia Vỹ ra ngoài cổng. Trước khi lên xe rời đi, Gia Vỹ còn ôm lấy tôi, cái ôm thật sự rất chặt. Nhưng tôi thật sự rất thích cái ôm ấy, rất ấm áp, rất thoải mái và cũng rất bình yên.

- Linh, chuyện 3 năm trước em thật sự không trách anh chứ?

Tôi cũng ôm chặt Gia Vỹ, áp má vào vai anh, mỉm cười nói:

- Trách gì chứ, làm sao em trách anh được.

- Ngày mai em có thể đến nhà anh một chút không? Anh có chuyện này muốn nói với em.

- Bây giờ thì anh có nhà?

- 9 giờ.

- Được, mai em đến.

Khi nghe Gia Vỹ nói, tôi cứ nghĩ là anh sẽ nói về vấn đề gì đó, như là cầu hôn tôi chẳng hạn. Tự dưng tôi lại mỉm cười hạnh phúc. Lần trước tôi có nhìn thấy Gia Vỹ đi đến một cửa hàng trang sức và mua một chiếc nhẫn. Có lẽ là như vậy rồi, chuyện cầu hôn.

Nhưng, tất cả mọi chuyện chỉ là suy nghĩ vớ vẩn của tôi mà thôi.

.....

Sáng hôm sau tôi đến nhà Gia Vỹ. Phải ấn chuông cửa những 2 lần thì mới thấy Gia Vỹ ra mở cửa cho tôi.

- Gia Vỹ, anh làm sao vậy?

Gương mặt trắng bệch của Gia Vỹ thật sự khiến tôi rất lo lắng. So với tối hôm qua thì sắc mặt anh hôm nay còn tệ hại hơn.

Tôi vội lấy tay sờ lên trán anh, nóng quá, không phải bị cảm lạnh đấy chứ? Tôi không nghĩ Gia Vỹ sức khỏe lại yếu đến mức này.

- Anh bị cảm sao?

Gia Vỹ chỉ nhìn tôi mỉm cười, anh chẳng thừa nhận cũng chẳng phủ nhận gì cả. Nhưng nhìn anh, tôi rất lo lắng.

- Em mau vào trong đi.

Tôi ngồi ở sofa, anh mang ra cho tôi một tách trà nóng. Tôi không nhận được bèn hỏi anh:

- Gia Vỹ, trông sắc mặt anh không tốt lắm, lại bị ốm à? Trước em có thấy anh yếu đến như vậy đâu?

- Con người mà, ai chẳng bị bệnh.

Lại là một câu trả lời cho có. Lần trước cũng vậy, anh trả lời tôi cho qua loa và cuối cùng tôi cũng không hỏi đến nữa.

- Anh phải tự chăm sóc bản thân mình cho tốt chứ? Rõ ràng là anh chăm sóc cho em rất tốt mà chính anh anh còn chẳng chăm sóc nổi.

- Anh biết rồi.

Chúng tôi lại ngồi trầm mặc một lúc. Phải mãi sau Gia Vỹ mới lên tiếng nói tiếp:

- Linh, hôm nay anh có chuyện muốn nói với em

- Được, anh nói đi.

Tôi thật sự tò mò về chuyện mà Gia Vỹ muốn nói với tôi. Lúc này tôi mới chắc chắn anh sẽ không đi cầu hôn tôi bởi trông anh như không có vẻ gì là đang đi chuẩn bị cầu hôn cả.

- Anh muốn đi nước ngoài một thời gian.

- Anh nói cái gì?

Một câu nói khiến tôi kinh ngạc, anh nói là anh muốn đi nước ngoài sao? Tôi không nghe nhầm đâu chứ?

- Linh, anh muốn đi tu nghiệp 1 năm. Anh biết hiện tại mẹ em chưa đồng ý vì cho rằng anh sẽ không thể cho em hạnh phúc.

- Gia Vỹ...

- Thật sự, anh đã suy nghĩ rất nhiều. Anh muốn đi tu nghiệp 1 năm, cũng muốn nhân khoảng thời gian này để suy nghĩ thật kỹ về chuyện của chúng ta. Linh, anh muốn chúng ta nên xa nhau một thời gian và đừng liên lạc với nhau. Một năm sau anh trở về, nếu như chúng ta vẫn còn có duyên thì cho dù mẹ em muốn phản đối, anh cũng nhất quyết cưới em bằng được.

Tôi nhúm mày hỏi anh:

- Anh đi 1 năm, không cùng em liên lạc?

- Phải, anh muốn chúng ta có thêm thời gian để suy nghĩ, và cũng là muốn chúng ta có những quyết định chắc chắn hơn.

- Anh yêu em không?

Gia Vỹ nắm lấy tay tôi và nói:

- Anh yêu em

- Anh bắt buộc phải đi sao?

- Phải, cứ coi như là anh sẽ chứng tỏ cho mẹ em thấy, việc em chọn anh là không sai.

Lúc này tôi chẳng biết làm thế nào nữa, chỉ có thể ôm chầm lấy Gia Vỹ. Chúng tôi mới bên nhau được 1 tháng mà bây giờ lại phải chia ly nữa sao? Ông trời muốn trêu đùa gì nữa đây?

- Linh, anh biết là em muốn mẹ thật lòng để cho chúng ta ở bên nhau. Anh biết em cũng yêu anh nhưng em cũng không muốn để mẹ em phải phiền lòng. Chính vì thế nên em hãy nghe lời anh đi.

- Chúng ta chia tay 3 năm, mới chỉ ở bên nhau có 1 tháng mà anh đã lại muốn cùng em mỗi người một nơi như thế. Một năm liền đối với em thật sự dài lắm, làm sao mà em chờ được?

- Một năm, không dài cũng không ngắn, sẽ nhanh qua thôi. Chẳng phải em vẫn trải qua 3 năm một mình bên Nhật hay sao?

Tôi buông tay ra, nhìn Gia Vỹ bĩu môi nói:

- Lý Gia Vỹ, anh nói thế mà cũng nói được à? Tại lúc đấy chia tay anh, cũng may em còn có việc học để lấp nỗi buồn kia. Bây giờ thì em lấy gì mà che giấu đi nỗi nhớ anh đây?

Gia Vỹ cầm chiếc chìa khóa trên bàn rồi đặt lên tay tôi:

- Anh biết Linh của anh sẽ đợi anh 1 năm được mà. Chiếc chìa khóa này em hãy cầm lấy và giữ cho kỹ đấy. Ngày này 1 năm sau em hãy đến đây tìm anh. Có được không?

- Ngày này 1 năm sau? Đây là chìa khóa nhà anh?

- Phải. Với lại trong 1 năm này khi chưa đến lúc hẹn, em cũng đừng qua nhà anh làm gì, để tránh em lại nhớ đến anh, lúc ấy lại buồn.

Tôi nhìn anh mỉm cười:

- Ai bảo em yêu anh chứ nên em đành phải chấp nhận xa anh 1 năm thôi. Nhưng anh hãy nhớ kỹ đấy, 1 năm sau phải đến gặp em.

Tôi chỉ nhìn thấy Gia Vỹ mỉm cười nhưng đây rõ ràng không phải là một lời đồng ý.

- Anh nhất định phải trở về, về và làm đám cưới với em.

- Được. Anh hứa với em.

Tuy rằng rất không muốn nhưng cuối cùng tôi vẫn phải chia tay Gia Vỹ những 1 năm liền. Tôi nên làm gì để qua 365 ngày đây?

- Em về đây.

- Ừ.

Tôi rời đi nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt của Gia Vỹ đang nhìn theo tôi.

Anh cứ nhìn tôi như thế cho đến khi tôi đi khuất bóng. Tôi không biết cảm xúc của anh lúc đấy trong khi tôi chỉ mỉm cười hạnh phúc.

Tôi cứ lẩm bẩm, tôi phải chờ anh, chờ anh quay về cưới tôi. Cứ nghĩ đến cảnh cùng anh vào lễ đường, tôi lại hạnh phúc đến phát điên.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Hôm nay vừa đúng tròn 1 năm ngày ước định của tôi và Gia Vỹ. Vừa ăn sáng xong, tôi đã cầm lấy chìa khóa trên bàn, vội vàng bắt taxi đến khu nhà nơi anh sống.

Tôi đứng nhìn ngôi nhà của anh. So với những ngôi sao nhà xa hoa bên cạnh thì nhà của anh thật sự không bằng. Nhưng tôi thấy, nhà của anh trông gần gũi hơn và cũng ấm áp hơn.

Tra chìa vào ổ khóa, mãi tôi mới mở được cửa vào bên trong.

Nhìn ngôi nhà đầy mạng nhện đầy bụi bặm, tôi bỗng chốc nhủ mảy. Gia Vỹ hẹn tôi hôm nay đến nhà anh, rốt cuộc là có ý gì đây? Căn nhà khóa bên ngoài chứ không phải là khóa bên trong, có nghĩa là Gia Vỹ không ở đây. Năm ngoái anh đã hẹn với tôi như vậy, bây giờ anh đang ở đâu? Hay là anh vẫn ở nước ngoài chưa kịp về đây?

Tôi cứ thắc mắc mãi và chẳng có câu hỏi nào tìm được một lời giải đáp thật sự. Ngay lúc này đây, tôi thấy trên bàn phòng khách có một chiếc hộp nhưng màu đen, bên cạnh hình như còn có thêm một phong thư.

Tôi cầm phong thư lên, tay ngay lập tức bám đầy bụi. Tôi biết, phong thư này không phải mới để đây, mà đã để lâu rồi. Trên phong thư không đề tên người gửi, chỉ đề chỗ địa chỉ người nhận là “Gửi người anh yêu”. Nét chữ có phần nghệch ngoạc, nhưng tôi vẫn nhận ra đó là nét chữ của Gia Vỹ. Anh vốn viết chữ rất đẹp, từ bao giờ lại cầu thả như thế này chứ.

Tôi lại đặt phong thư xuống bàn, cầm chiếc hộp nhưng cũng bám đầy bụi lên để xem. Mở ra, tôi thấy bên trong là một chiếc nhẫn. Tôi còn nhớ năm ngoái từng bắt gặp Gia Vỹ đi mua nhẫn, phải chăng là chiếc nhẫn này? Chẳng hiểu sao trong lòng ngập tràn niềm hạnh phúc, tôi bỗng nhiên mỉm cười.

Lúc này tôi mới cầm lại phong thư, rất cẩn thận mở ra để không làm rách. Những nét chữ nghệch ngoạc của Gia Vỹ nhanh chóng khiến tôi nhủ mảy lại. Đọc được một đoạn ngắn, tôi kinh ngạc, những giọt nước mắt lúc này không kiềm chế được đã rơi xuống.

“Linh, cuối cùng em cũng đã đọc được lá thư này của anh rồi.

Khi anh nói với em về lời ước định kia thì cũng là lúc anh viết lá thư này cho em và đặt ở trên bàn trong phòng khách nhà anh để khi em đến có thể ngay lập tức nhìn thấy. Xin lỗi, anh viết câu thả quá.

6 năm trước, mẹ nuôi của anh qua đời, anh đau lòng đến mức mất hết niềm tin vào cuộc sống. Nhưng thật không ngờ, em đã xuất hiện trong cuộc đời anh, làm ngọn lửa đã tắt trong anh nhen nhóm trở lại. Em biết không, đối với anh thì em là người quan trọng nhất trong cuộc đời của anh.

4 năm trước, anh ngộ lời chia tay với em, lòng em đau, lòng anh cũng đau. Nhưng anh rốt cuộc vẫn phải chia tay với em. Kể từ lúc đấy, cuộc sống ngập tràn ánh sáng của anh lại trở về thành những mảng tối như trước kia.

1 năm trước, anh gặp lại em. Dù cố gắng trốn tránh em thế nào nhưng anh cũng không thể trốn tránh được lòng mình. Mỗi ngày anh đều suy nghĩ, anh sợ sẽ khiến em bị tổn thương một lần nữa. Nhưng những giọt nước mắt của em khiến anh đau quá, anh quyết định mạo hiểm lần cuối cùng.

Linh, anh xin lỗi vì bây giờ anh không thể gặp được em nữa rồi, mặc dù anh rất muốn được nhìn thấy em, được chạm vào gương mặt em, được ôm em vào lòng. Nhưng anh chẳng thể làm được gì cả. Và anh chỉ muốn nói với em rằng:

Nếu anh đừng yêu em thì có lẽ em sẽ không phải đau khổ như vậy.

Nếu anh đừng yêu em thì có lẽ em của bây giờ sẽ sống hạnh phúc và vui vẻ hơn rất nhiều.

Nếu anh đừng yêu em thì có lẽ anh sẽ chẳng có được niềm hy vọng vào tương lai nhiều đến như thế.

Nếu anh đừng yêu em, nếu anh đừng yêu em...

Nhưng “nếu” vẫn chỉ là “nếu”, không thể ngăn cản được chuyện gì xảy ra cả. Trước đây anh yêu em, bây giờ anh yêu em, mãi mãi sau này anh vẫn sẽ yêu em và anh không bao giờ hối hận về quyết định của mình cả. Bởi vì anh yêu em.

Tôi yêu em đến nay chừng có thể

Ngon lửa tình chưa hẳn đã tàn phai

Nhưng không để em bận lòng thêm chút nữa

Hay hồn em phải gợn sóng u hoài.

Tôi yêu em âm thầm không hy vọng

Lúc rụt rè khi hăm hực lòng ghen

Tôi yêu em yêu chân thành đậm thắm

Cầu cho em được người tình như tôi đã yêu em.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ngoại Truyện

Trương Vũ Huân mang theo một chiếc phong bì và một tờ giấy vào phòng bệnh cho Lý Gia Vỹ. Anh nhú mồm hỏi:

- Hôm qua cậu đã gặp Hiểu Linh rồi thì còn cần gì viết thư nữa.

- Không, mình vẫn phải viết.

Hôm nay gương mặt của Lý Gia Vỹ đã tái nhợt đi nhiều, trông như không còn sức sống nữa. Về mặt mỗi kia in dấu trên gương mặt nhưng Lý Gia Vỹ vẫn tỏ ra vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

- Gia Vỹ, bệnh của cậu là suy tim, nếu như không tìm được quả tim thích hợp để thay thế thì cậu sẽ chết. Đã biết tình trạng của mình như vậy rồi thì sao cậu còn đưa ra cái hẹn ước 1 năm kia với Hiểu Linh chứ? Nói thẳng cho cô ấy biết đi. Nếu như cậu có chuyện gì thì cô ấy sẽ đau lòng lắm đấy.

Lý Gia Vỹ mỉm cười:

- Đau, mình biết là cô ấy sẽ đau nhưng mình vẫn muốn cô ấy đau muộn một chút. Dù chỉ là một phút hay một giây, mình cũng đều mong muốn cô ấy được vui vẻ và hạnh phúc.

Trương Vũ Huân nghe thế thì lắc đầu. Những lời mà anh nói, người bạn thân kia không để vào đầu một chút nào.

- Cậu có biết là 3 năm qua cậu đã làm quá nhiều việc vì Hiểu Linh rồi không? Ba năm trước cậu đòi chia tay với cô ấy chỉ vì muốn cô ấy sau này sẽ có một cuộc sống tốt hơn. Ba năm sau, cậu lại vì sợ cô ấy buồn mà lặng lẽ giấu bệnh đi. Mình không còn gì để nói với cậu nữa.

- Chúng mình gặp nhau thật sự là đau khổ. Nhưng Vũ Huân, mình chưa bao giờ hối hận vì đã yêu Linh. Cô ấy hạnh phúc thì mình cũng sẽ hạnh phúc, cô

ấy đau khổ thì mình càng đau khổ hơn. Khi Linh nói muốn quay lại với mình, mình đã cố tỏ ra thờ ơ với cô ấy. Nhưng cứ nhìn thấy cô ấy đau khổ rơi nước mắt là mình lại không chịu đựng được.

- Vì thế nên dù biết bản thân sắp chết nhưng cậu vẫn mạo hiểm để ở bên cạnh Hiểu Linh?

Đối với Lý Gia Vỹ, được ở bên cạnh Triệu Hiểu Linh thì dù có chết, anh cũng được an ủi phần nào. Nhưng mọi thứ đều không trọn vẹn được, anh không thể nắm tay cô mãi mãi.

- Vũ Huân, mình đến Mỹ điều trị lần này cũng không suy nghĩ gì nhiều nữa, chỉ là muốn nhờ cậu một chuyện thôi.

- Cậu nói đi.

- Mình viết cho Linh một lá thư, nhờ cậu lát nữa đến nhà mình, đặt lá thư này và hộp nhắn ở bàn phòng khách. Nếu như mình may mắn còn sống được thì mình sẽ quay về, hủy lá thư rồi đem nhắn đi cầu hôn Linh. Nhưng nếu không được thì phải để cô ấy đọc được thư thôi. Tuy rằng chỗ khu nhà mình an ninh khá chặt chẽ nhưng cũng mong cậu có thời gian thì qua nhà mình xem xét một chút. Như vậy có được không?

Nghe những lời này của Lý Gia Vỹ, tâm trạng của Trương Vũ Huân bỗng trầm xuống. Anh không biết nên nói thế nào nữa.

- Cậu là bác sĩ, cậu hiểu rõ bệnh của mình mà.

- Phải, mình là bác sĩ. Nhưng Lý Gia Vỹ, cậu đừng có bi quan như vậy không? Đừng có lúc nào cũng nghĩ là cậu không thể chữa khỏi. Cậu yêu Hiểu Linh như vậy, cậu phải cố gắng chống chọi, cố gắng chờ đợi để có thể quay về với cô ấy chứ?

- Mình biết cậu lo lắng cho mình. Yên tâm đi, cho dù như thế nào đi chăng nữa thì mình cũng sẽ cố gắng chống chọi với bệnh tật.

Lý Gia Vỹ cầm bút viết lá thư cuối cùng cho Triệu Hiểu Linh. Lúc này anh cảm thấy rất mệt mỏi, nét chữ đẹp để ngày nào giờ đã nghịch ngoạc và trở nên khó đọc hơn. Nhưng Lý Gia Vỹ vẫn cố viết cho đến tận chữ cuối cùng. Ngay cả bản thân anh cũng mong là Triệu Hiểu Linh sẽ không bao giờ phải đọc lá thư này. Nhưng anh cũng biết tình trạng của bản thân hiện giờ là như thế nào. Cơ hội sống sót của anh hiện giờ chỉ là 30%, càng kéo dài thời gian thì số phần trăm kia càng giảm xuống.

Anh không sợ chết, anh biết điều đó. Nhưng anh lo cho Triệu Hiểu Linh, anh sợ anh đi rồi cô sẽ không có ai chăm sóc. Anh biết anh lừa cô là không đúng, nhưng anh không còn cách nào khác. Anh yêu cô, anh chỉ muốn cô mãi mãi bình yên và hạnh phúc.

- Ngày mai chúng ta sẽ sang New York, tình trạng của cậu hiện giờ càng tệ đi rồi. Với trình độ Y học cao của Mỹ, mình tin bọn họ có thể giúp cậu chống đỡ đến nửa năm.

- Mình biết tình trạng của mình, cậu không cần phải nói dối nữa đâu. Cố lắm cũng chỉ được 3 tháng mà thôi.

Lý Gia Vỹ cho lá thư vào trong phong bì rồi dán lại, ngẩng đầu lên nhìn Trương Vũ Huân và nói:

- Nhưng thời gian có ngắn thế nào thì mình cũng vẫn có lòng tin.

Lý Gia Vỹ đưa phong thư và hộp nhắn cho Trương Vũ Huân. Lúc này, anh có thể an tâm được rồi.

“Triệu Hiểu Linh, người mà anh yêu, em hãy luôn sống vui vẻ và hạnh phúc nhé. Dù có như thế nào thì anh cũng sẽ luôn ở bên em, luôn dõi theo em và luôn bảo vệ em. Anh yêu em.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.